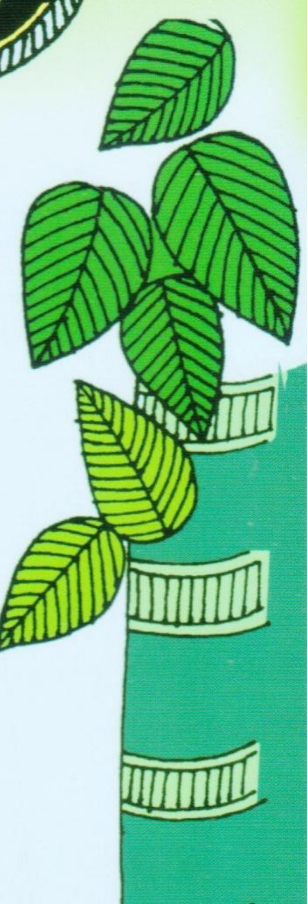
31

ఉత్తమ విద్యార్థి

పాండవులు, కౌరవులు యుద్ధ కళలలో రాణించారు. వారి గురువు ద్రోణుడు.

ఆ కాలంలో యుద్ధ కళలలో విలు విద్య గొప్పది. పాండవులలో అర్జునుడు మేటి విలుకాడు.

ఆ కళకు అర్జునుడు అంకితమైపోయాడు. అతను అవిశ్రాంతంగా సాధన చేశాడు. ఫలితంగా, మిగతా వారందరి కంటే ముందు ఉన్నాడు. ద్రోణుడి విద్యార్థులలో అతను ఉత్తముడు.

అర్జునుడి శ్రద్ధ ద్రోణుడికి నచ్చింది. ఇతరుల నుండి వేరు చేసి అతనికి అదనంగా పాఠాలు చెప్పాడు.

కౌరవులకు ఇది అస్సలు నచ్చలేదు! అర్జునుడి పట్ల వాళ్లు అసూయ పెంచుకున్నారు.

తన విద్యార్థులను పరీక్షించాలని ఒక రోజు ద్రోణుడు నిర్ణయించుకున్నాడు. ఒక ఎత్తైన కొమ్మ నుండి కొట్టవలసిన లక్ష్యాన్ని వేలాడదీశాడు. అది చెక్కతో చేసిన పక్షి.

విద్యార్థులను ద్రోణుడు తన వద్దకు పిలిచాడు.

వారు సమావేశం అయిన తరవాత, "చెక్క పక్షిని చూడండి. అదే మీ లక్ష్యం. దానిని జాగ్రత్తగా చూసి గురి పెట్టండి! పక్షి కంటిని మీ బాణం కొట్టాలి," అని చెప్పాడు.

పాండవులు, కౌరవులు వరసలో నిలబడ్డారు. ముందుగా యుధిష్ఠరుడిని పిలిచాడు ద్రోణుడు.

లక్ష్యాన్ని గురి చూశాడు యుధిష్ఠరుడు. బాణాన్ని సిద్ధం చేసుకున్నాడు. అకస్మాత్తుగా, "యుధిష్ఠరా!" అంటూ ద్రోణుడి స్వరం వినిపించింది.

యుధిష్ఠరుడు గురువు గారిని చూశాడు. "నీకేం కనిపిస్తోంది?" ద్రోణుడు అడిగాడు.

"గురువు గారూ! మీరు, చెట్టు, ఆకులు కనిపిస్తున్నాయి. పక్షి కనిపిస్తోంది," అని యుధిష్ఠరుడు జవాబు ఇచ్చాడు.

"పక్కకు తప్పుకో, యుధిష్ఠరా! కొట్టగలిగేటంత బాగా లక్ష్యాన్ని నువ్వు చూడలేదు. గురి తప్పుతావు," అన్నాడు ద్రోణుడు.

తరవాత దుర్యోధనుడి వంతు వచ్చింది. అదే ప్రశ్న అడిగాడు ద్రోణుడు. "గురువు గారూ! మీరు, ఇతర విద్యార్థులు కనపడుతున్నారు! చెట్లు, కొమ్మలు, ఆకులు కనపడుతున్నాయి! పక్షి కూడా కనపడుతోంది! నా కళ్లకు చాలా కనిపిస్తున్నాయి!" అని దుర్యోధనుడు గర్వంగా అన్నాడు.

"నువ్వు గురిని కొట్టలేవు, దుర్యోధనా!" అని సమాధానం వచ్చింది.

భీముడు, నకులుడు, సహదేవుడు, ఇతరులకు కూడా అదే అనుభవం ఎదురయ్యింది.

చివరకు, అర్జునుడి వంతు వచ్చింది. అతను తన బాణాన్ని సిద్ధం చేసుకున్నాడు. అతను మిగతావన్నీ మరిచిపోయాడు. తనను తాను కూడా మరిచిపోయాడు. చెక్క పక్షిపై మాత్రమే దృష్టి పెట్టాడు.

"అర్జునా, నీకు ఏమి కనిపిస్తోంది?" అని అతనిని ద్రోణుడు అడిగాడు.

"పక్షి కన్ను మాత్రమే నాకు కనిపిస్తోంది, గురువు గారూ," అని అర్జునుడు అన్నాడు.

అర్జునుడు లక్ష్యంపై పూర్తిగా దృష్టి కేంద్రీకరించాడని ద్రోణుడు అర్థం చేసుకున్నాడు. దాంతో, "నీ బాణాన్ని వదలు," అని అన్నాడు.

అర్జునుడు తన బాణాన్ని వదిలాడు. బాణం సూటిగా ఎగిరింది. పక్షి కన్నుకి అది గుచ్చుకుంది.

© Katha Jharna 2008

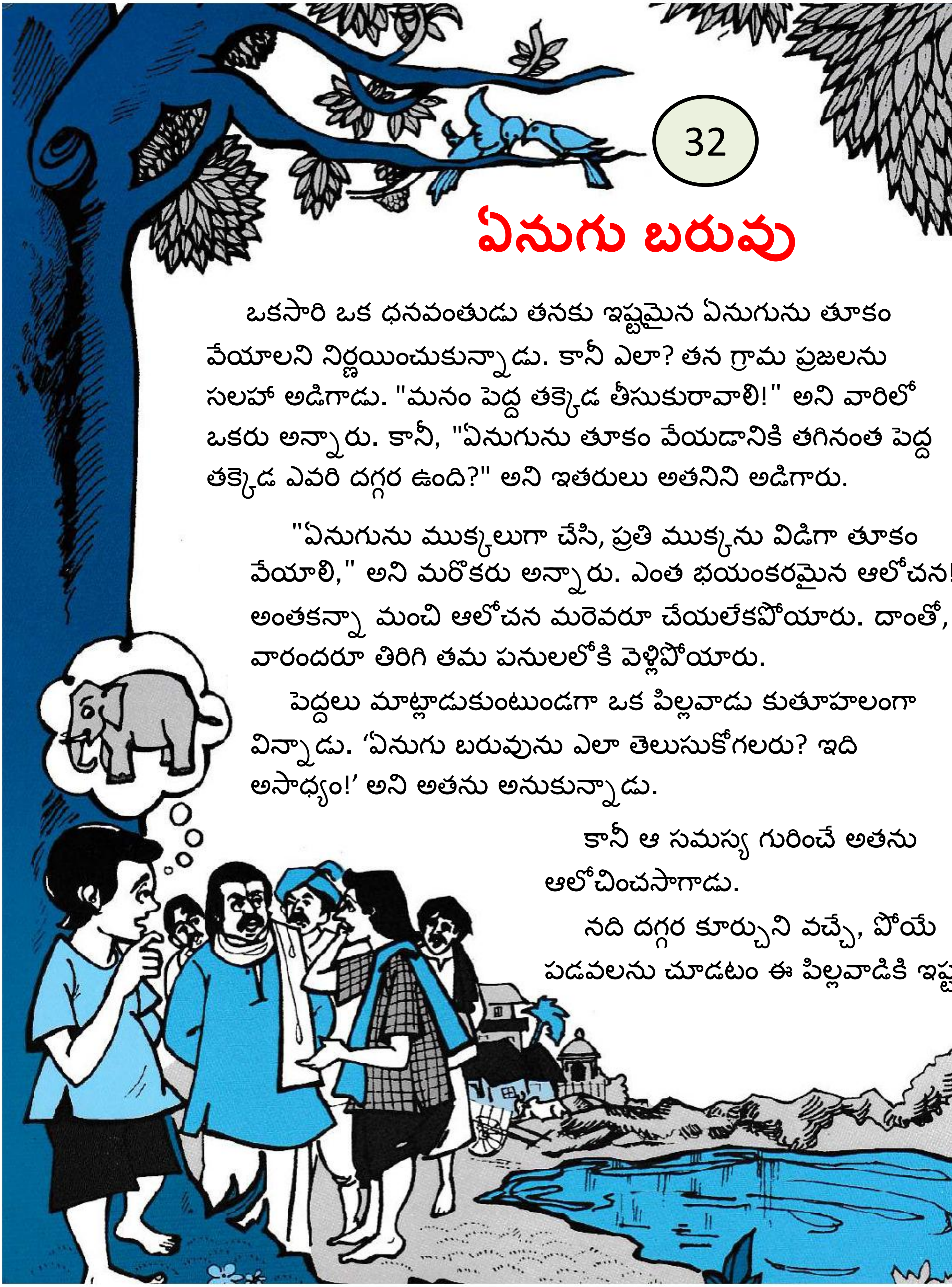
P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

32

ఏనుగు బరువు

ఒకసారి ఒక ధనవంతుడు తనకు ఇష్టమైన ఏనుగును తూకం వేయాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. కానీ ఎలా? తన గ్రామ ప్రజలను సలహా అడిగాడు. "మనం పెద్ద తక్కెడ తీసుకురావాలి!" అని వారిలో ఒకరు అన్నారు. కానీ, "ఏనుగును తూకం వేయడానికి తగినంత పెద్ద తక్కెడ ఎవరి దగ్గర ఉంది?" అని ఇతరులు అతనిని అడిగారు.

"ఏనుగును ముక్కలుగా చేసి, ప్రతి ముక్కను విడిగా తూకం వేయాలి," అని మరొకరు అన్నారు. ఎంత భయంకరమైన ఆలోచన! అంతకన్నా మంచి ఆలోచన మరెవరూ చేయలేకపోయారు. దాంతో, వారందరూ తిరిగి తమ పనులలోకి వెళ్లిపోయారు.

పెద్దలు మాట్లాడుకుంటుండగా ఒక పిల్లవాడు కుతూహలంగా విన్నాడు. 'ఏనుగు బరువును ఎలా తెలుసుకోగలరు? ఇది అసాధ్యం!' అని అతను అనుకున్నాడు.

కానీ ఆ సమస్య గురించే అతను ఆలోచించసాగాడు.

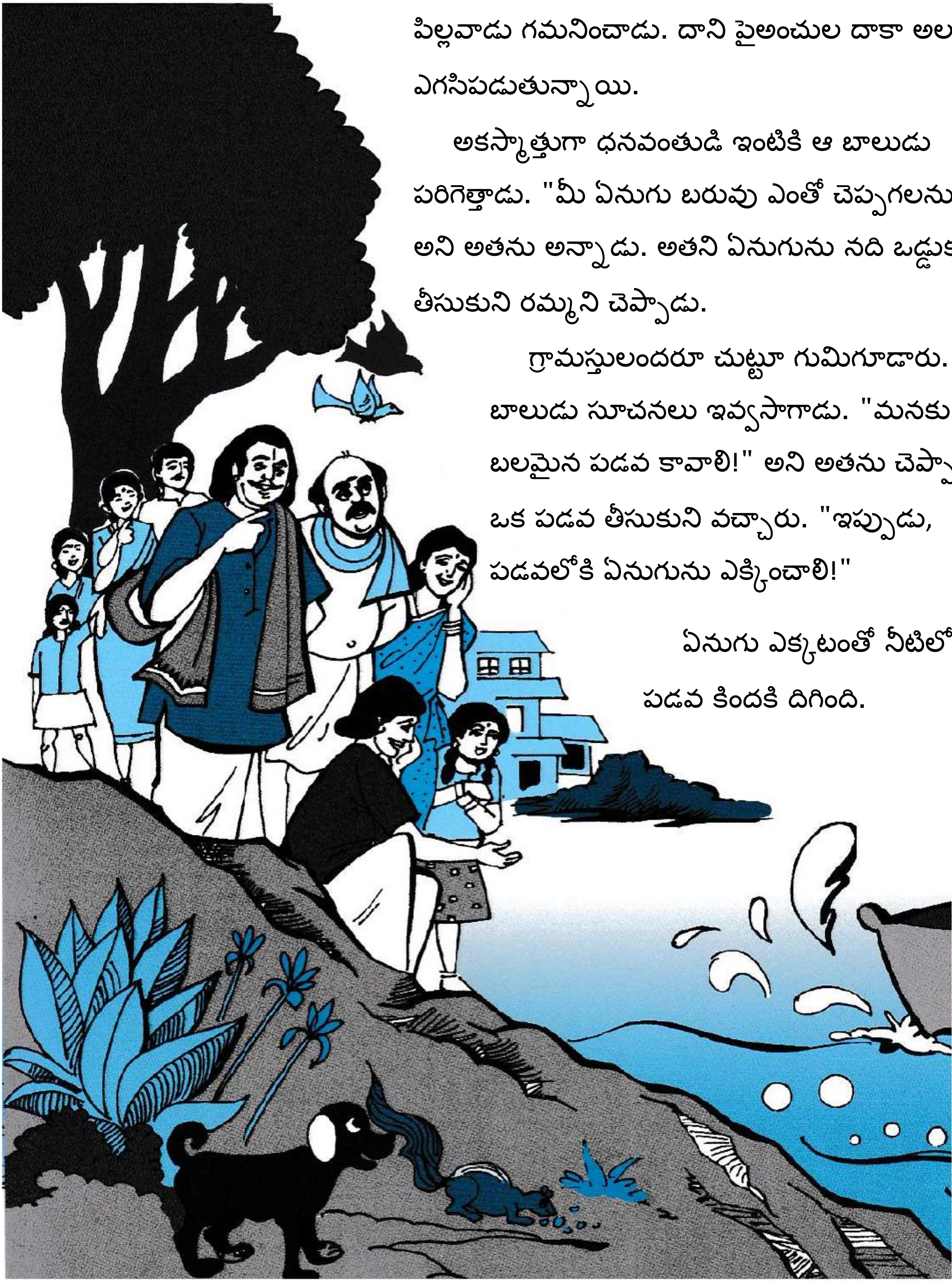
నది దగ్గర కూర్చుని వచ్చే, పోయే పడవలను చూడటం ఈ పిల్లవాడికి ఇష్టం.

ఒక రోజు నీటిలో ఎక్కువ మునిగిన పడవను పిల్లవాడు గమనించాడు. దాని పైఅంచుల దాకా అలలు ఎగసిపడుతున్నాయి.

అకస్మాత్తుగా ధనవంతుడి ఇంటికి ఆ బాలుడు పరిగెత్తాడు. "మీ ఏనుగు బరువు ఎంతో చెప్పగలను!" అని అతను అన్నాడు. అతని ఏనుగును నది ఒడ్డుకు తీసుకుని రమ్మని చెప్పాడు.

గ్రామస్తులందరూ చుట్టూ గుమిగూడారు. బాలుడు సూచనలు ఇవ్వసాగాడు. "మనకు బలమైన పడవ కావాలి!" అని అతను చెప్పాడు. ఒక పడవ తీసుకుని వచ్చారు. "ఇప్పుడు, పడవలోకి ఏనుగును ఎక్కించాలి!"

ఏనుగు ఎక్కటంతో నీటిలో పడవ కిందకి దిగింది.

ఆ బాలుడు ఇంటి నుండి ఒక పేనా తెచ్చాడు. నీటి మట్టం ఉన్న చోట పడవ మీద ఒక గీత గీశాడు. "ఇప్పుడు, పడవ నుండి ఏనుగును బయటకు తీసుకురండి!" అని అతను ఆదేశించాడు. కాసేపటికి ఏనుగుని ఒడ్డు మీదకి సురక్షితంగా దించారు. నీటిలో పడవ పైకి లేచింది! బాలుడు గీసిన గీత స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది!

"ఇప్పుడు కొన్ని రాళ్లను పడవలోకి ఎక్కించాలి!" బాలుడు చెప్పాడు.

"గీత దాకా పడవ మునిగే వరకు రాళ్లను ఎక్కిస్తూనే ఉండండి!"

"ఆపండి!" గీత దగ్గరకు నీళ్లు చేరుకున్నప్పుడు బాలుడు అన్నాడు. "ఇప్పుడు పడవలోని రాళ్ల బరువు ఏనుగు బరువుతో సమానం!"

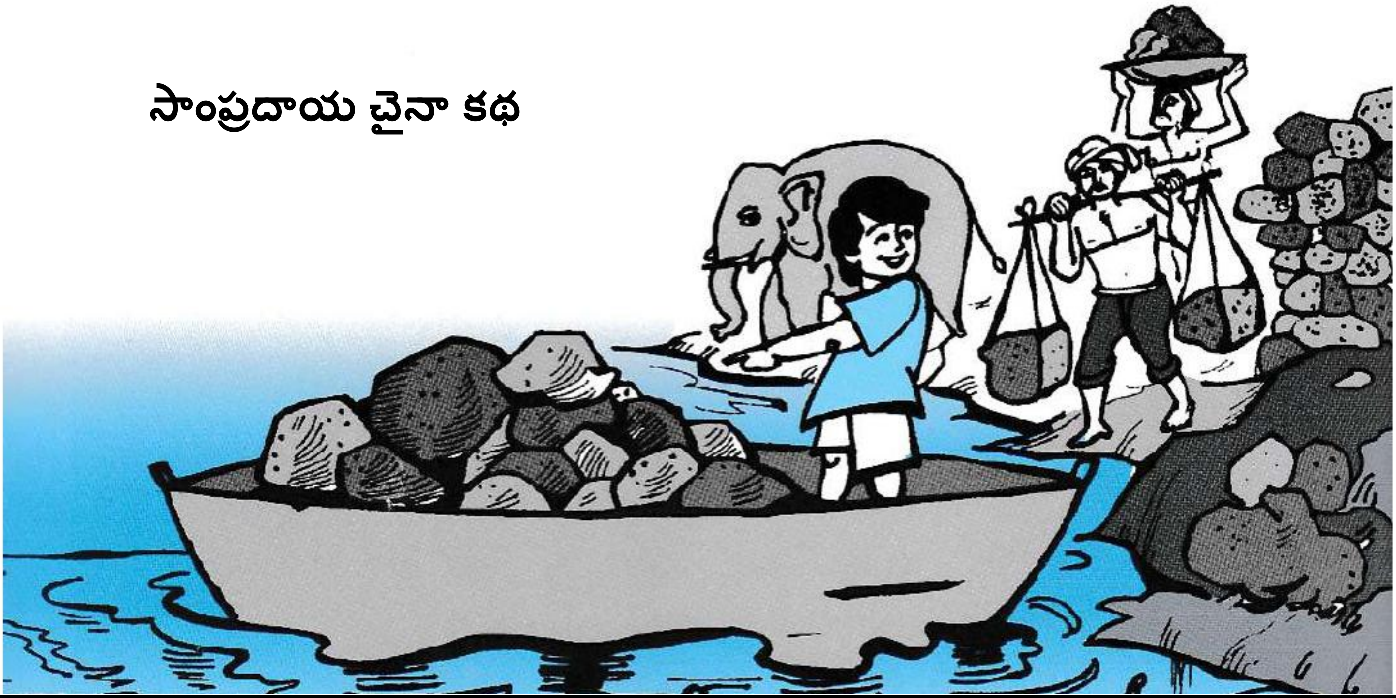
గ్రామస్తులు చప్పట్లు కొట్టారు. "ఎంత తెలివైన పిల్లవాడు!" అని ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకోసాగారు. "రాళ్ల బరువు ఎంతో తెలుసుకుందామా?" ఆ బాలుడు అన్నాడు.

తమ తక్కెడలు తీసుకుని రావడానికి ప్రజలు ఇళ్లకు పరిగెత్తారు. ఒక్కొక్కటిగా రాళ్లను పడవ నుండి బయటకు తీస్తూ, వాటిని తూచారు. ఆ బరువులను పిల్లలు రాసుకున్నారు.

చివరి రాయిని తూకం వేయడం అయిపోయింది. అన్ని రాళ్ల బరువులను కూడారు. లెక్కలను మరోసారి సరిచూసుకున్నారు. అప్పుడు బాలుడు మొత్తాన్ని చదివాడు.

తన ఏనుగు బరువు తెలుసుకుని ధనవంతుడు సంతోషంతో నవ్వాడు!

సాంప్రదాయ చైనా కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

చాలా పెద్ద కథ

ఒకప్పుడు ఒక రాజు అన్ని రకాల కథలను ఇష్టపడేవాడు. ఖాళీ సమయం దొరికినప్పుడల్లా, తన సిబ్బందిలో ఒకరిని - ఒక మంత్రిని, సైన్యాధ్యక్షుడిని, కావలి వ్యక్తిని, తోటమాలినీ - పిలిచి వారికి ఇష్టమైన కథలను చెప్పమని ఆదేశిస్తాడు. ఎన్ని విన్నా అతని కథల దాహం తీరటంలేదు.

మరిన్ని కథలు వినడానికి ఒక రోజు అతను ఒక మార్గం ఆలోచించాడు. 'కథలు చెప్పే పోటీని నిర్వహిస్తాను!' అని అతను నిర్ణయించుకున్నాడు.

రాజ్యం నలుమూలలా ఒక చాటింపు వేశారు: "చాలా పెద్ద కథ చెప్పే కథకుడికి వెయ్యి బంగారు నాణేలను రాజు ఇస్తాడు!"

పోటీలో పాల్గొనడానికి దగ్గర నుండి, దూరం నుండి కథకులు వచ్చారు. చాలా పెద్ద కథలు చెప్పారు! ఒక కథ చెప్పడానికి ఒక వారం మొత్తం పట్టింది. మరొకటి పది రోజులు పట్టింది. ఇంకొక కథ నెలంతా కొనసాగింది! కానీ, "మీ కథ చాలా పెద్దగా లేదు," అని కథకులతో చెప్పి వాళ్లని రాజు పంపించేసేవాడు.

కథ చెప్పేవారు వస్తూనే ఉన్నారు. రాజు వారిని పంపిస్తూనే ఉన్నాడు. ఇలా నెలల తరబడి కొనసాగింది...

చివరికి ఒక రోజున ఒక తెలివైన కవి రాజభవనానికి వచ్చాడు. 'ఆ వెయ్యి బంగారు నాణేలను గెలుచుకోవాలి!' అని తనలో తాను అనుకున్నాడు.

రాజును కలిసే వంతు వచ్చినప్పుడు, ఆ కవి ఇలా అన్నాడు, "మహారాజా, నాకు చాలా పెద్ద కథ తెలుసు. దానిని పూర్తిగా చెప్పడానికి జీవితకాలం పడుతుంది!"

"అద్భుతం! అయితే, ప్రారంభించండి!" అన్నాడు రాజు.

"సరే. కానీ మీరు ఒక షరతుకు అంగీకరించాలి," అన్నాడు కవి.

"చెప్పు," అన్నాడు రాజు.

"వింటున్నప్పుడు 'తరవాత? తరవాత?' అని మీరు అంటూ ఉండాలి," అన్నాడు కవి.

"అంతేనా?" అన్నాడు రాజు. కవి ఇలా ప్రారంభించాడు:

ఒకప్పుడు సంపదలతో విలసిల్లిన రాజ్యం ఉండేది. దాని వరి పొలాలు చాలా దూరం వ్యాపించాయి. ఆకలి అన్నది ప్రజలకు తెలియదు. వారు కష్టపడి పనిచేసేవాళ్లు, సంతోషంగా ఉండేవాళ్లు.

ఇంతకు ముందు ఎన్నడూ లేనంత బాగా ఒక సంవత్సరం వరి పండింది. దిగుబడి భారీగా ఉంది! తూర్పారబోసిన ధాన్యపు రాశులు రాజ్యం అంతటా ఉన్నాయి.

"చాలా పెద్ద ధాన్యాగారం కట్టి, మిగులు ధాన్యం అంతా అందులో నిల్వ చేద్దాం. ఎప్పుడైనా పంటలు పండకపోతే, ప్రజలకు ఆహారం ఇవ్వగలుగుతాం," అని ఒక మంత్రి సూచించాడు. అందుకు రాజు అంగీకరించాడు.

కొత్త ధాన్యాగారం కట్టడానికి వేలాది మంది వచ్చారు. అది పూర్తయినప్పుడు, ప్రపంచంలో దానిలాంటిది మరొకటి లేదు! దానిని చూడటానికి దూరదూరాల నుండి ప్రజలు వచ్చారు. అంత పెద్ద ధాన్యాగారం పైదాకా ధాన్యంతో నిండి ఉంది.

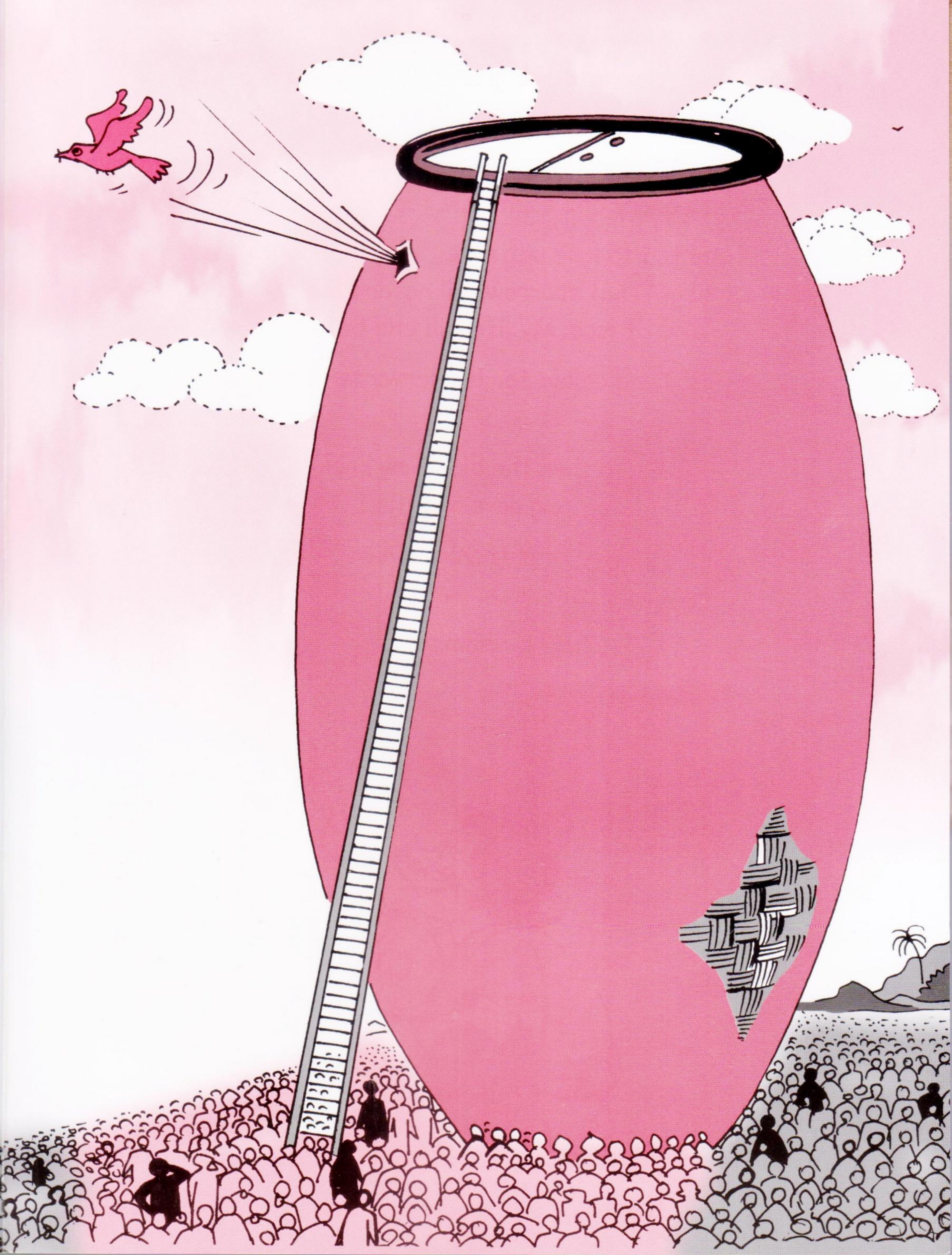
లోపలికి గాలి వెళ్లడానికి ధాన్యాగారం పైభాగంలో ఒక చిన్న రంధ్రం చేశారు. ఆ రంధ్రాన్ని ఒక రోజు ఒక పిచ్చుక గమనించింది. అది లోపలికి వెళ్లి ముక్కులో ఒక ధాన్యం గింజను తీసుకుంది. దానిని తన గూటికి తీసుకుని వెళ్లింది...

కవి ఆగాడు. "తరవాత?" అని రాజు అడిగాడు.

"ధాన్యాగారంలోకి పిచ్చుక మళ్లీ ఎగిరింది, దాని ముక్కులో ధాన్యం గింజతో బయటకు వచ్చింది. దానిని తన గూడులో పెట్టింది..."

కవి ఆగాడు. "తరవాత?" రాజు అడిగాడు.

"ధాన్యాగారంలోకి పిచ్చుక మళ్ళీ ఎగిరి ధాన్యం గింజను తీసుకుంది. అది తన గూటికి తిరిగి ఎగిరింది..."

కవి తన కథను కొనసాగించాడు. పిచ్చుక మళ్ళీ, మళ్ళీ ధాన్యాగారానికి వెళ్ళి, ప్రతిసారీ ఒక ధాన్యం గింజను తీసుకుని వెళుతోందని చెప్పాడు.

రాజు త్వరలోనే సహనం కోల్పోసాగాడు. "తరవాత? తరవాత?" అంటున్నాడు. కానీ, 'ఆ పిచ్చుక ధాన్యం గింజతో ఎగరడం ఎప్పటికీ ఆగదు. ఈ కథ పూర్తికాకముందే నా జీవితం ముగుస్తుంది!' అని రాజు అనుకున్నాడు.

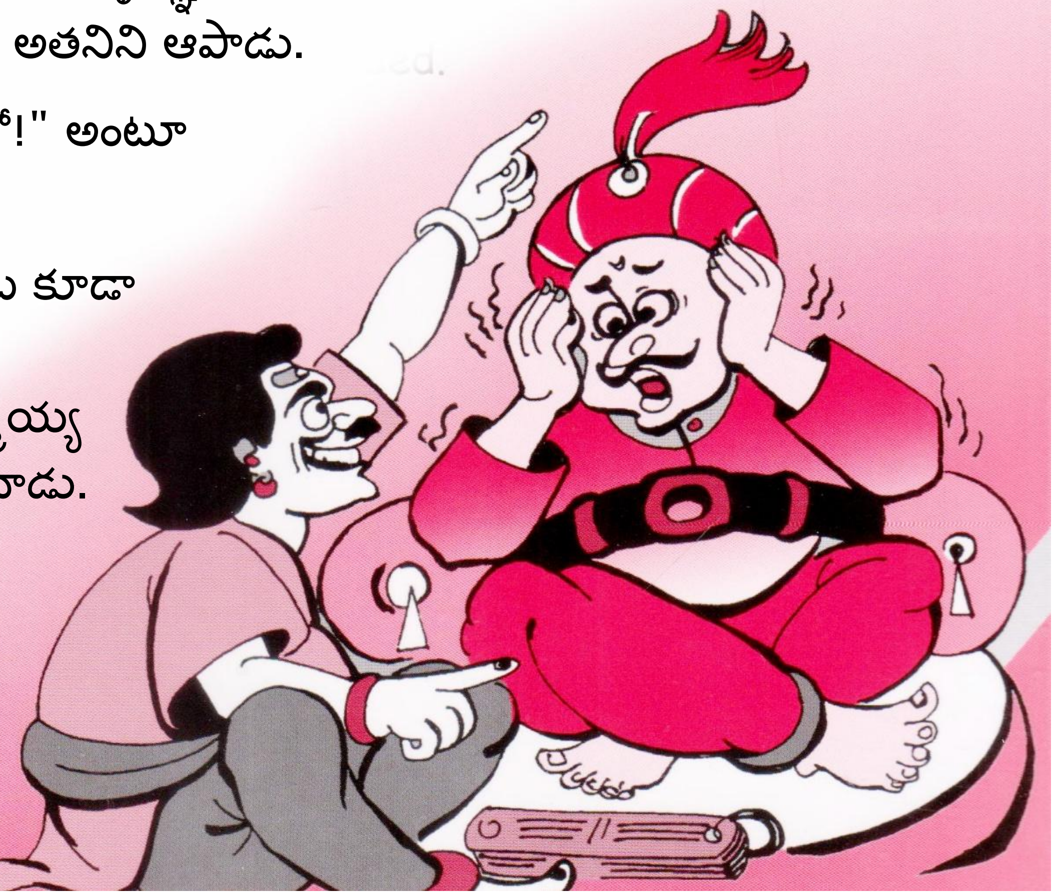
అతను తన చెవులు మూసుకుని తన సేవకులను పిలిచాడు. "వెయ్యి బంగారు నాణేలు తీసుకురండి!" అంటూ అరిచాడు.

"ఆ తరవాత పక్షి తన గూటికి తిరిగి ఎగిరింది..." అని కవి చెబుతున్నాడు. ఇప్పుడు కథ ఆపి, వేచి ఉన్నాడు. రాజు అతనికి వెయ్యి బంగారు నాణేలను ఇచ్చాడు.

చక్కని మాటలలో కవి తన కృతజ్ఞతలు తెలియచేయడం ప్రారంభించాడు, కానీ రాజు అతనిని ఆపాడు.

"నువ్వు వెళ్ళిపో! వెళ్ళిపో!" అంటూ ఆజ్ఞాపించాడు రాజు.

దాంతో, ఇక ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడకుండా
కవి వెళ్ళిపోయాడు. హమ్మయ్య
అని రాజు నిట్టూర్పు విడిచాడు.

భారతదేశ జానపద కథ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

నందరియా, మొసలి

నందరియా ధైర్యవంతుడైన చిన్న కోతి. భయంకరమైన అడవిలో ఒంటరిగా తిరగడం అతడికి ఇష్టం.

ఒక రోజు నది మధ్యలో ఉన్న ఒక పెద్ద ఒక దీవిని అతడు చూశాడు. అది ఎలాంటి దీవి! అది మామిడి చెట్లతో నిండి ఉంది. వాటి ఆకుల మధ్య పండిన పండ్లు ఆకర్షిస్తున్నాయి.

'ఆ మామిడి పండ్ల రుచి చూడాలి! కానీ నది చాలా వెడల్పుగా ఉంది, నీళ్లు వేగంగా ప్రవహిస్తున్నాయి. నేను ఎలా దాటాలి?' అని నందరియా అనుకున్నాడు.

దీవికి సగం దూరంలో నీటిలో ఒక రాయి ఉండటం గమనించాడు. ఆహా! ఒక్క గెంతులో నందరియా ఆ రాయిని చేరుకున్నాడు. మరొక గెంతుతో దీవికి చేరుకున్నాడు. ప్రమాదకరమైన గెంతులు! కానీ ధైర్యవంతుడైన నందరియాకు అవి లెక్కలోనివి కావు!

నందరియా మామిడి పళ్లని రుచి చూశాడు. అవి ఎంతో రుచిగా ఉన్నాయి! తనివితీరా మామిడి పండ్లను తిన్నాడు. తరవాత తిరిగి రాతిపైకి దూకి, అక్కడి నుండి నది ఒడ్డుకు దూకాడు. తరవాత ఇంటికి వెళ్లాడు.

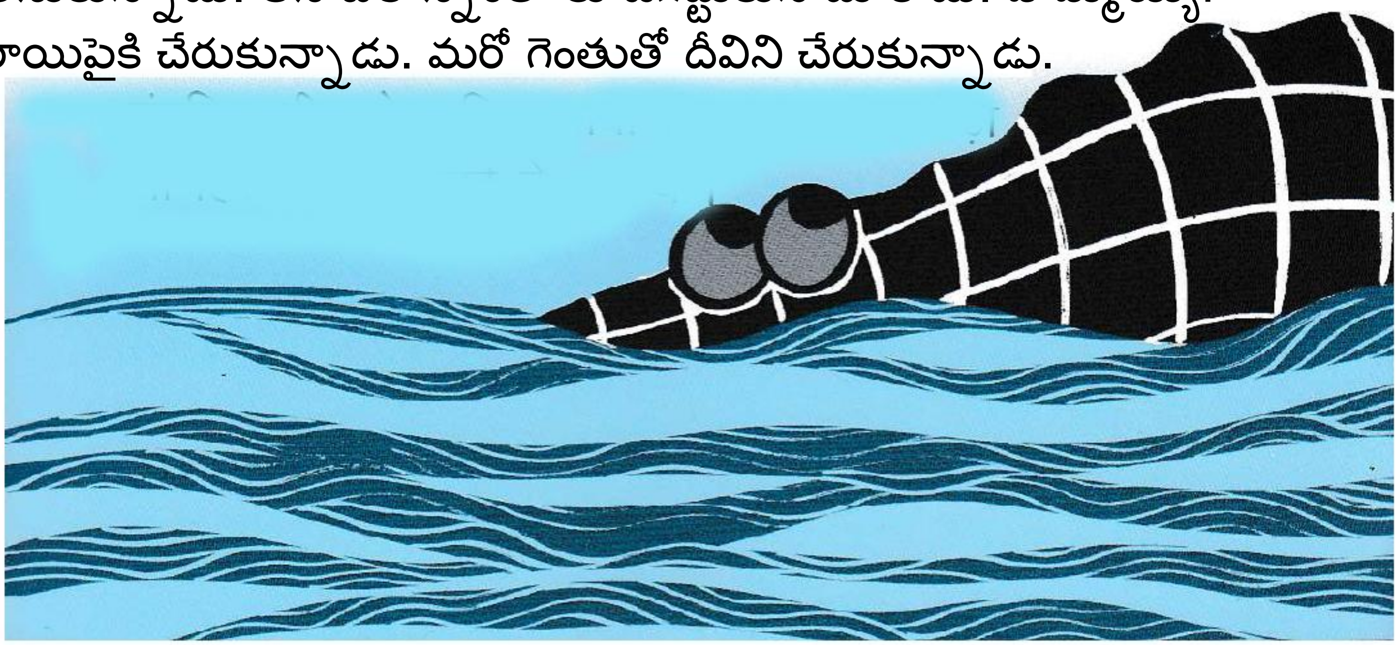
ఆ రాత్రి అమ్మానాన్నలకు ఆ దీవి గురించి, అద్భుతమైన మామిడి పండ్ల గురించి నందరియా చెప్పాడు. "అందరం వెళ్లి పండ్లు తిందాం..." అన్నాడు. "మాకు సమయం లేదు," వాళ్లు బదులు ఇచ్చారు. "ఆ దీవి చాలా దూరంలో ఉంది," అంటూ నందరియా స్నేహితులు కూడా రామని అన్నారు.

వారి ఆలోచనలను నందరియా మార్చలేకపోయాడు. దాంతో దీవికి అతను ఒక్కడే వెళ్లి వస్తున్నాడు. ధైర్యవంతుడైన ఆ చిన్న కోతిలో ఆ దట్టమైన అడవి ఎటువంటి భయాన్ని కలిగించలేదు.

కానీ ప్రమాదం పొంచి ఉంది! నందరియా రాకపోకలను ఒక మొసలి గమనించింది. తిని తినాలని అది నిర్ణయించుకుంది. దాని మెదడులో ఒక ప్రణాళిక రూపుదిద్దుకుంది. నందరియా వచ్చే వరకు అది వేచి ఉంది.

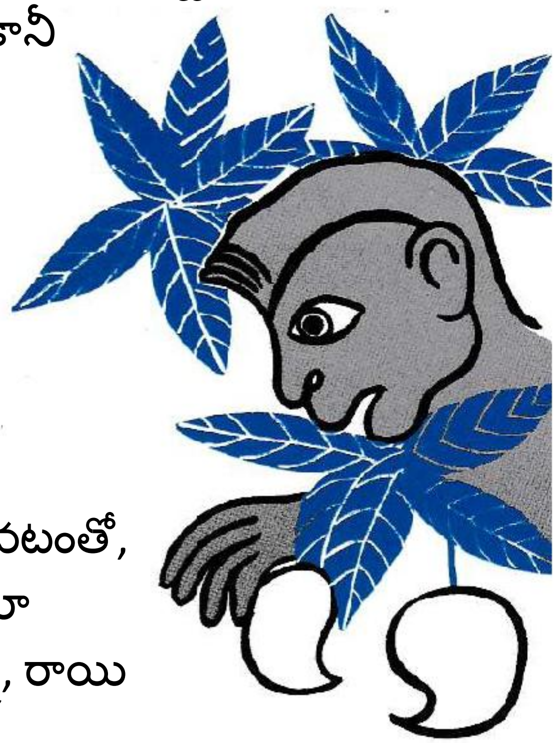
వానలు పడటంతో కొన్ని రోజులు నందరియా ఇంటివద్దే ఉండిపోయాడు. తరవాత మామిడి పండ్ల కోసం బయలుదేరినప్పుడు, వానలతో నది ఉప్పొంగి ప్రవహించటం చాశాడు! రాయి దాదాపుగా నీటిలో మునిగిపోయి ఉంది.

'నేను జాగ్రత్తగా ఉండాలి. లేకపోతే, ఈ నదిలో కొట్టుకునిపోతాను!' నందరియా అనుకున్నాడు. తన బలాన్నంతా కూడగట్టుకుని దూకాడు. హమ్మయ్య! రాయిపైకి చేరుకున్నాడు. మరో గెంతుతో దీవిని చేరుకున్నాడు.

మామిడి తోటకు వచ్చినందుకు ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉంది! బాగా పండిన పళ్లని ఎంచుకుని ప్రతి ముక్కను ఆస్వాదించాడు.

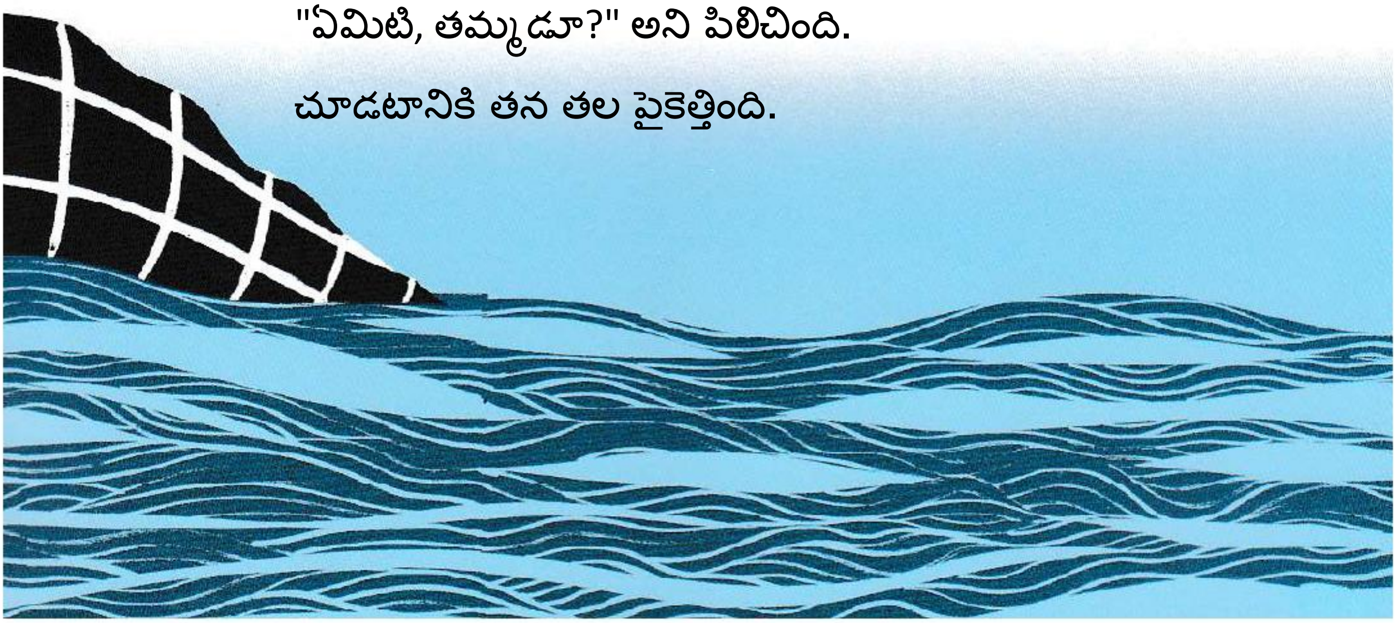
ఇంటికి తిరిగి వెళ్లే సమయం వచ్చింది. రాతిపైకి దూకడానికి నందరియా సిద్ధమయ్యాడు. కానీ ఆ రాయి తేడాగా ఉంది! దానిని జాగ్రత్తగా చూశాడు. వచ్చినప్పుడి కంటే ఇప్పుడు అది పెద్దదిగా ఉంది. ‘ఎవరో నన్ను మోసం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు!’ అనుకున్నాడు. కానీ ఎవరు? అది తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు.

"రాయి అన్నా! ఎలా ఉన్నావు?" నందరియా అడిగాడు. సమాధానం రాలేదు. "నాతో ఎందుకు మాట్లాడటం లేదు? మన స్నేహం ముగిసిందా. అన్నా?" అని అడిగాడు.

తల, తోక నీటిలో ముంచి రాయి మీద మొసలి పడుకుంది. నందరియా అరుపు బాగా వినపడకపోవటంతో, అది తలని కొద్దిగా పైకి లేపింది. ఇప్పుడు నందరియా మాటలు బాగా వినపడుతున్నాయి: "రాయి అన్నా, రాయి అన్నా!"

‘కోతి, రాయి స్నేహితులు అయి ఉండాలి. నేను సమాధానం చెప్పాలి,’ అనుకుంది మొసలి.

"ఏమిటి, తమ్ముడూ?" అని పిలిచింది.

చూడటానికి తన తల పైకెత్తింది.

ఇప్పుడు నందరియాకు అర్థం అయ్యింది. "మొసలి గారూ! మీకు ఏమైనా కావాలా?" అని అడిగాడు. తన ఎత్తుగడ తెలిసిపోయిందని మొసలికి కోపం వచ్చింది! "నిన్ను తినేస్తాను!" అంటూ అరిచింది.

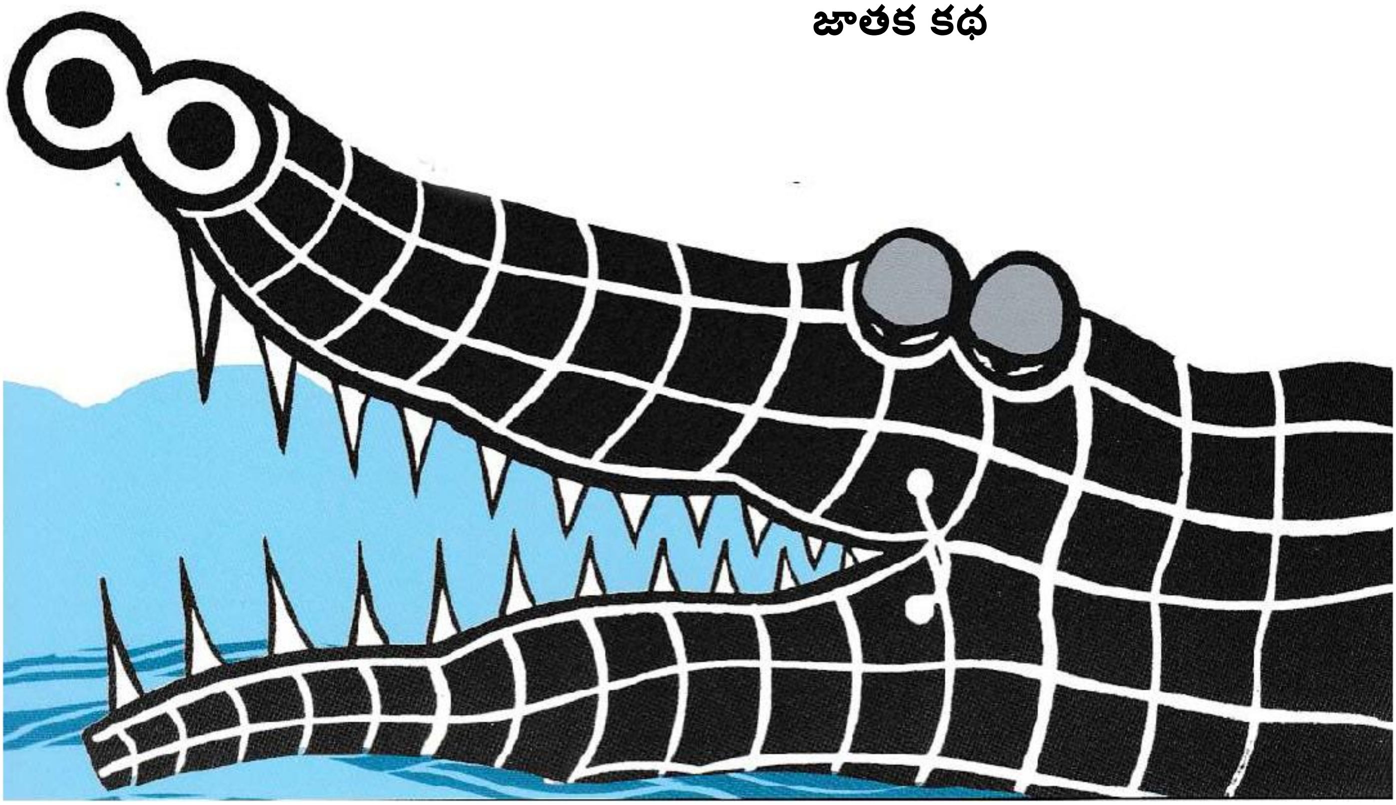
'ఎలా తప్పించుకోవాలి?' నందరియా ఆలోచించాడు. వెంటనే ఒక ప్రణాళిక వేశాడు.

"సరే, మొసలి గారూ! నేను తప్పించుకోలేను. కాబట్టి నేరుగా మీ నోటిలోకి దూకుతాను. మీ నోటిని బాగా తెరవండి. కానీ మీ కళ్ళు మూసుకోండి," అన్నాడు నందరియా.

మూర్ఖపు మొసలి కళ్ళు మూసుకుని నోరు వెడల్పుగా తెరిచింది. నందరియా బాగా గాలిలోకి ఎగిరి మొసలి నోటిని దాటి, దాని వీపు మధ్య దిగి, వెంటనే మళ్లీ గెంతి నది ఒడ్డును చేరుకున్నాడు.

"మొసలి గారూ! ఇక నన్ను పట్టుకోలేరు!" అని నవ్వుతూ ఇంటికి పారిపోయాడు.

జాతక కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

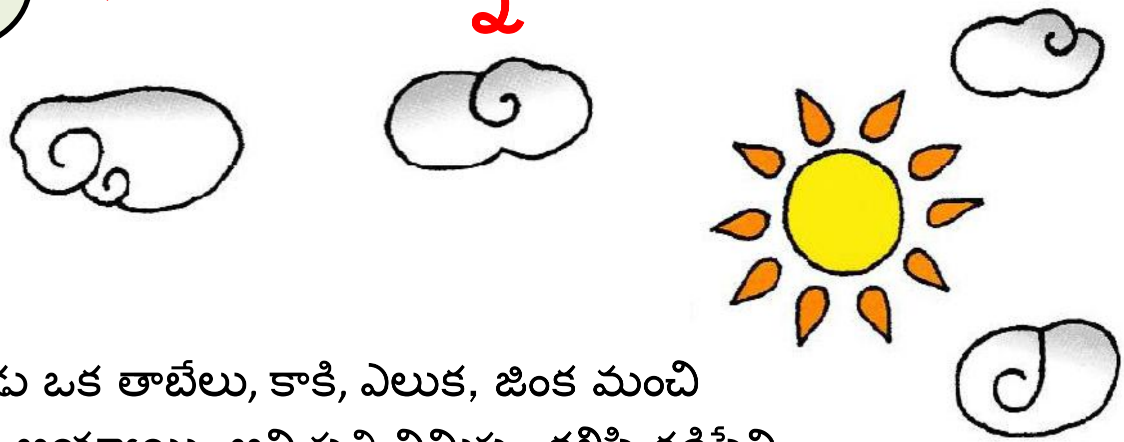
Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

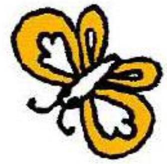
Artist Uma Krishnaswamy

35

నలుగురు స్నేహితులు

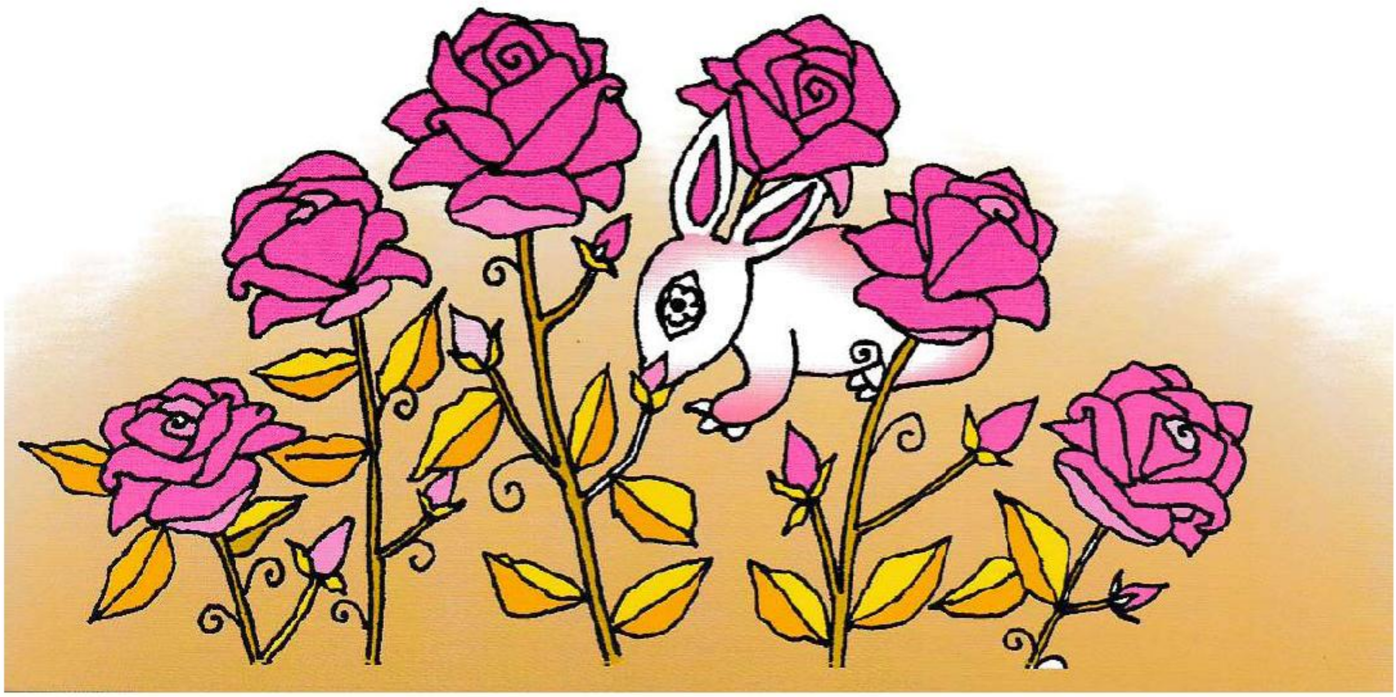

ఒకప్పుడు ఒక తాబేలు, కాకి, ఎలుక, జింక మంచి స్నేహితులు అయ్యాయి. అవి ప్రతి నిమిషం కలిసి గడిపేవి, ఆహారం కోసం మాత్రమే వేరు అయ్యేవి. కాకి, ఎలుక, జింక చాలా దూరం వెళతాయి. ఇంటి దగ్గర ఉన్న పొదలు, గడ్డిలో ఆహారం కోసం తాబేలు వెతుకుతూ ఉంటుంది.

ఒక సాయంత్రం జింక ఇంకా తిరిగి రాలేదని కాకి, తాబేలు, ఎలుక వేచి చూస్తున్నాయి. "ఏదో జరిగి ఉండాలి!" అని ముగ్గురు స్నేహితులు ఆందోళన పడుతున్నాయి.

"నేను వెళ్లి చూస్తాను," అని కాకి చెప్పింది. జింకను వెతకడానికి అది బయలుదేరింది. కొంత సమయం తరవాత దానికి జింక కనపడింది. కానీ ఏదో జరిగింది!

ఏమిటో చూడటానికి కాకి కిందికి దిగింది. అయ్యో! వేటగాడి వలలో జింక చిక్కుకుంది! వెంటనే ఇతరుల వద్దకు తిరిగి వెళ్లి ఈ వార్తను చెప్పింది కాకి.

"మనం జింకను రక్షించాలి! నేను వలను కొరికి విడిపిస్తాను!" అని ఎలుక చెప్పింది. అది కాకి వీపుపైకి దూకింది. జింక ఉన్న చోటికి దానిని కాకి తీసుకుని వెళ్లింది.

వలను కొరికి, కొరికి తాళ్ల నుండి విడిపించుకోడానికి జింకకు ఎలుక సహాయపడింది. అప్పుడు తాబేలు అక్కడికి వచ్చింది!

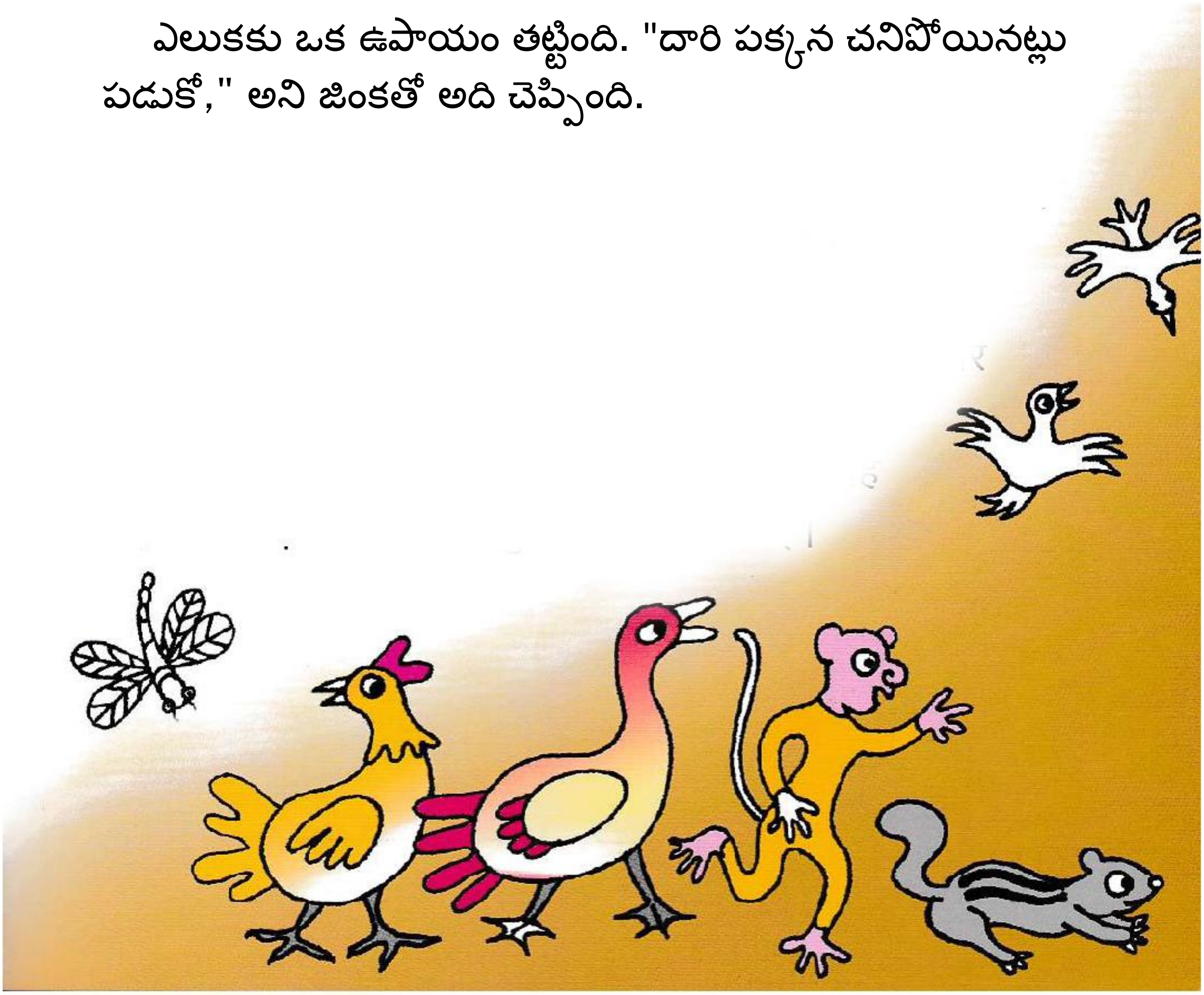
"అయ్యో! ఇల్లు వదిలి ఎందుకు వచ్చావు? వేటగాళ్లు ఇక్కడికి వస్తే, కాకి ఎగిరిపోతుంది, జింక పారిపోతుంది, ఒక బొరియలో నేను దాక్కుంటాను. కానీ నువ్వు దొరికిపోతావు," అని ఎలుక అంది.

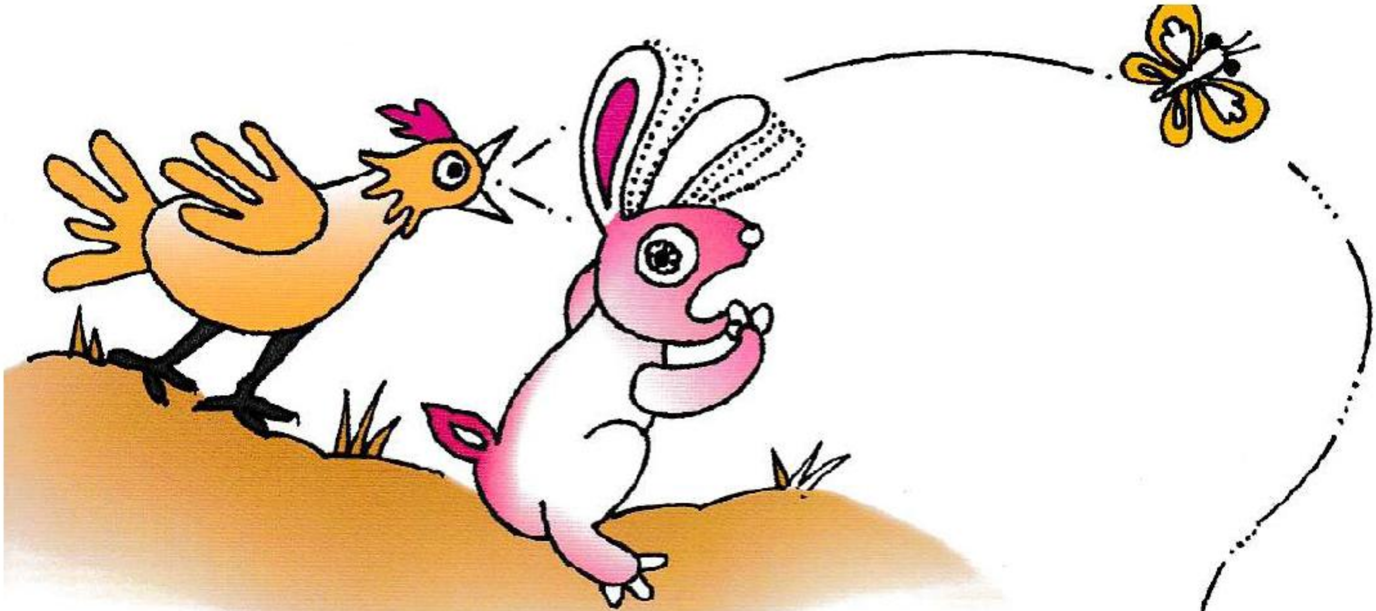
"జింక ప్రమాదంలో ఉందని తెలిసి నేను ఇంట్లో ఉండలేక వచ్చాను," అని తాబేలు చెప్పింది.

వారు మాట్లాడుకుంటూ ఉండగానే ఒక వేటగాడు అక్కడికి వచ్చాడు. ఒక్క దూకులో జింక అదృశ్యమైంది. దగ్గరలోని బొరియలోకి ఎలుక దూరింది. కాకి ఎగిరిపోయింది.

పాపం తాబేలు దొరికిపోయింది! పొడవు గడ్డితో తాడు నేసి, తాబేలు కాళ్లను కట్టేశాడు వేటగాడు. దానిని భుజంపై వేసుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు. తాము దాక్కున్న ప్రదేశాల నుండి స్నేహితులు బయటకు వచ్చాయి. "తాబేలును రక్షించాలి!" అంది జింక.

ఎలుకకు ఒక ఉపాయం తట్టింది. "దారి పక్కన చనిపోయినట్లు పడుకో," అని జింకతో అది చెప్పింది.

"జింక పైన కూర్చుని దానిని పొడుస్తున్నట్లు నటించు. వేటగాడు జింకను చూసి తాబేలును కింద పెడతాడు. అతను నీ దగ్గరకి వచ్చినప్పుడు, నేను తాడును కొరికి తాబేలును విడిపిస్తాను," అని కాకితో చెప్పింది ఎలుక.

వారందరూ ఆ పథకాన్ని అనుసరించారు. దారి పక్కన ఉన్న జింకను వేటగాడు చూశాడు. ఒక కాకి దానిని పొడుస్తూ ఉంది. తాబేలును కింద పడేసి, జింక దగ్గరకు వెళ్లాడు వేటగాడు. అప్పుడు తాడును కొరికి, తాబేలును విడిపించింది ఎలుక. వేటగాడు జింక దగ్గరకి వచ్చినప్పుడు, అది లేచి, పారిపోయింది. కాకి ఎగిరిపోయింది. వేటగాడు ఆశ్చర్యపోయి వాటి వెంట పడ్డాడు. కానీ అవి దొరకలేదు. తాబేలును తీసుకోవడానికి అతను తిరిగివచ్చినప్పుడు, అది కూడా అక్కడ లేదు!

పంచతంత్ర కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

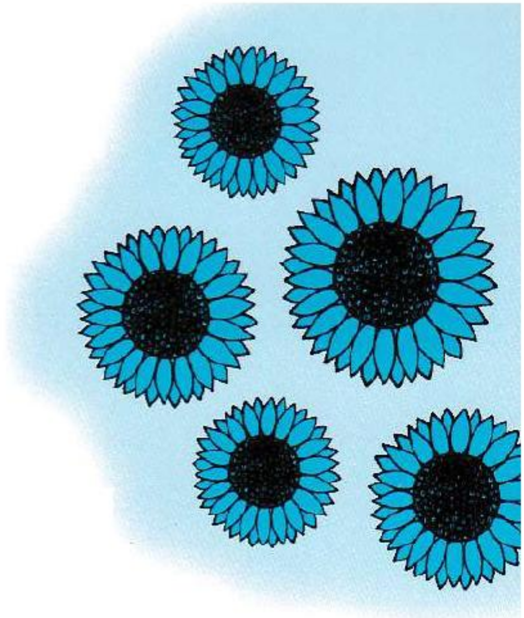
P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

36 నేను ఎవరు?

ముత్యాల లాంటి నీటి చుక్కలతో
గుండ్రని ఆకులు నీటిపై తేలతాయి
బయటకి వచ్చే బలమైన కాండాలపై
అందమైన పువ్వులు వికసిస్తాయి

పెద్ద, ఆకర్షణీయమైన పువ్వులు
బాకా ఆకారంలో ఎర్రటి పువ్వులు
పిల్ల గాలులలో ఊగుతుంటాయి
పుప్పొడి కాడలు తొంగి చూస్తుంటాయి

బంగారు పసుపు లేదా నారింజ రంగులలో
ఎన్నో పొరల రేకులతో అద్భుతమైన
పువ్వులు,
పండగల వేళ గదికి శోభని ఇచ్చేలా
దండలు కడతారు, అలంకరిస్తారు

పెద్దగా, పసుపుపచ్చ రంగులో ఉంటాను
సూర్యుని వైపు తిరుగుతుంటాను!
విత్తనాలను ఇస్తాను, తేనెటీగల ద్వారా -
తియ్యని తేనె ఇస్తాను!

పొరలు పొరలుగా విచ్చుకుంటూ
రేకులను చూపిస్తాను
సువాసనలు పంచుతుంటాను,
నా ముళ్ల కొమ్మలే నాకు రక్ష

నవ్వుతున్న పూలగుత్తులు
మంచువంటి తెల్లటి పూలగుత్తులు
తీగల పైన చిన్న పువ్వులు
నా సువాసనతో రాత్రి గాలి నిండిపోతుంది!

గులాబీ, మందార, బంతి పువ్వు, సూర్యకాంతి, తామర, సన్న జాజి

రెక్కలు ఉన్నాయి
కానీ ఎగరలేను
రెండు కాళ్లే ఉన్నాయి
కానీ గుర్రంలా పరిగెత్తుతాను

పసుపు కాళ్లు, పసుపు ముక్కు,
కళ్ల చుట్టూ పసుపుపచ్చ వలయం-
ఈలలు వేస్తాను, కిచకిచలాడతాను
కేకలు వేస్తాను, శబ్దాలు చేస్తాను
మీ మాటకు మాట చెబుతాను

చీకటిలో వేటాడేటప్పుడు అరుస్తాను
తెల్లవారుజామున గూటికి చేరతాను
గుండ్రని కళ్లు మూసుకుని నిద్రపోతాను

తలపై ఎర్రటి కుచ్చు - ఎవరు కోస్తారు?
కాలిపై పసుపుపచ్చ ముల్లు - ఎవరు తీస్తారు?
ఉదయం మేల్కొలుపుతాను – నన్ను ఎవరు విస్మరిస్తారు?
బరిలో గట్టి పోటీదారు – నన్ను ఎవరు ఓడిస్తారు?

ఆకుపచ్చ, నీలం రంగులతో
మెరిసే వెయ్యి కళ్లతో
నా అందమైన పింఛం,
నా అద్భుతమైన నృత్యంలో
ప్రతి ఈక ఈనె వణుకుతుంది!

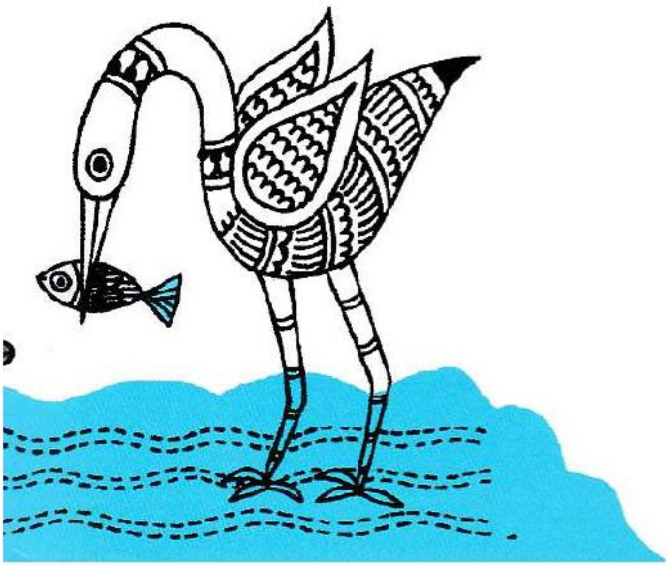

ఎగరడానికి బలమైన రెక్కలు,
నడవడానికి బలమైన కాళ్లు,
ఈతకి బలమైన, తెడ్డు పాదాలు,
పాడటానికి బలమైన స్వరం–
కానీ నా పాట ఉత్తి క్వాక్ క్వాక్

నల్లగా ఉంటాను
తియ్యగా పాడతాను
నిన్ను చూస్తే పాట ఆపేస్తాను
కనపడకుండా మాయమైపోతాను

మీ సందేశాలను దూరాలకు చేరవేస్తాను
మళ్లీ గూటికి తిరిగి వస్తాను
పెద్ద గుంపులలో ఉంటాను
మీరు వేసే గింజలు తింటాను

ఆకులు, గడ్డి సేకరిస్తాను
ఎగురుతూ, తిరుగుతూ
పోగులతో గూడు అల్లుతాను
తుర్రున లోపలికి దూరతాను!

విగ్రహంలా కదలకుండా
నీటిలో నిలబడతాను
చటుక్కున తల వంచి
ముక్కుతో చేపను పట్టుకుంటాను!

ఎంతో అందమైనది!
ఆకుపచ్చ వళ్ళు, ఎర్రటి ముక్కు!
ఊళ్లల్లో ఉంటుంది
పొలాల్లో తిరుగుతుంది

నల్ల చొక్కా వేసుకుని
రోజంతా పని చేస్తాడు
తినటానికి ఏమైనా వేస్తే -
కా! కా! కా! అంటూ
తన బంధువులు అందరినీ పిలుస్తాడు!

వంపుతిరిగిన ముక్కు
పదునైన చూపు
బలమైన రెక్కలు
ఆకాశంలో తిరుగుతూ, ఆహారం కోసం వెతుకుతాను

కాకి, డేగ, నెమలి, చిలుక, కోయిల, పావురం, కొంగ,
కోడిపుంజు, గుడ్లగూబ, మైనా, నిప్పుకోడి, గిజిగాడు, బాతు

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

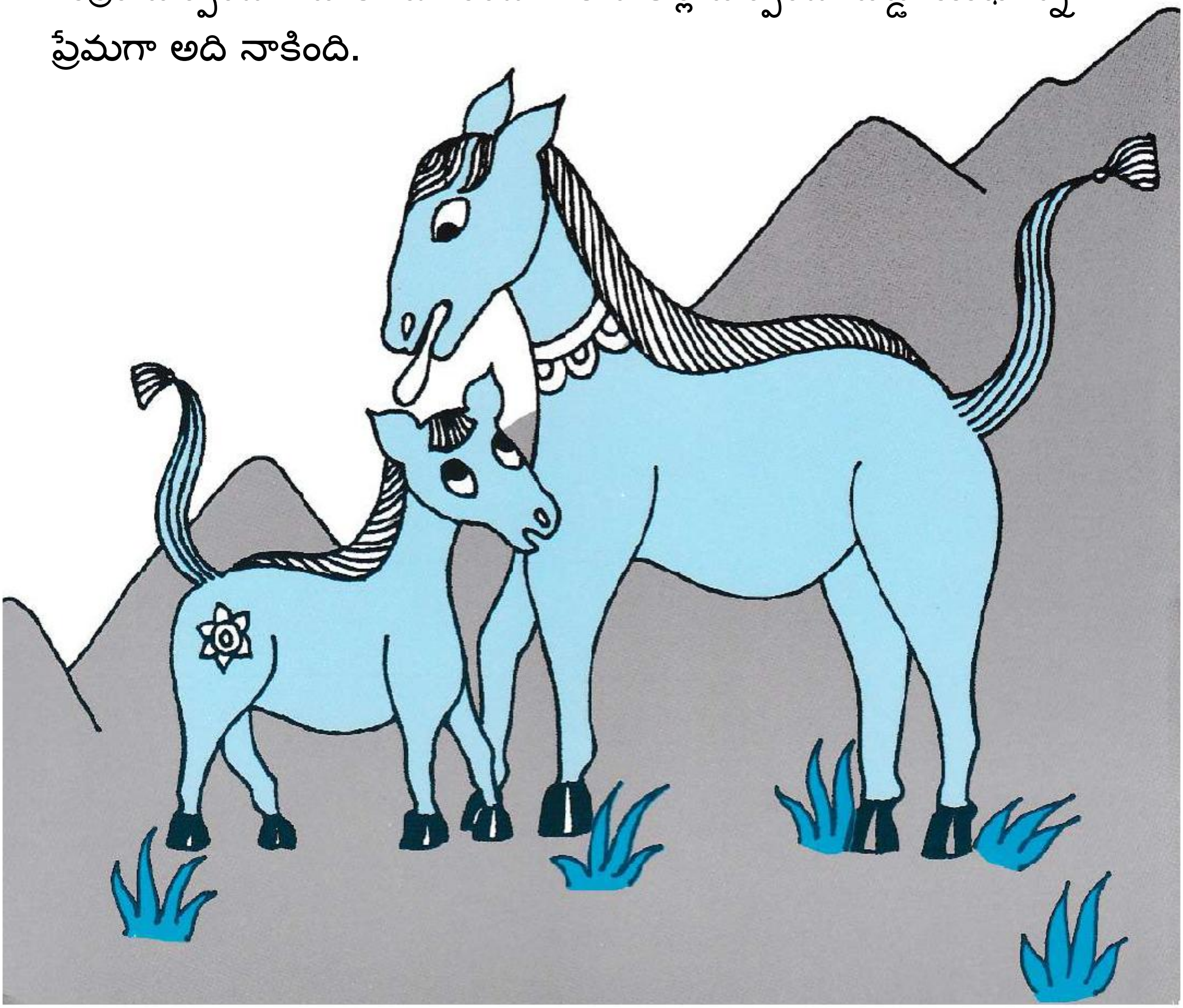
Artist Uma Krishnaswamy

పిల్ల గుర్రం, నది

ఒకప్పుడు ఒక పిల్ల గుర్రం తన తల్లితో కలిసి చెట్లతో నిండిన అందమైన లోయలో నివసించేది. ఆ పిల్ల గుర్రానికి తల్లి అంటే చాలా ఇష్టం. తల్లిని వదిలిపెట్టి వెళ్లటం దానికి ఏమాత్రం ఇష్టంగా ఉండేది కాదు! పగలు, రాత్రీ అన్ని వేళలా తల్లిని అంటిపెట్టుకుని తిరిగేది.

ఒక రోజు పిల్ల గుర్రంతో తల్లి ఇలా చెప్పింది, "నువ్వు ఇప్పుడు పిల్లదానివి కావు. పని ఎప్పటినుంచి మొదలుపెడతావు?"

"నేను ఇప్పుడు సిద్ధంగా ఉన్నాను! ఏం చేయాలో చెప్పు!" అని పిల్ల గుర్రం చెప్పింది. "చాలా బాగుంది!" అని తల్లి చెప్పింది. బిడ్డ ముఖాన్ని ప్రేమగా అది నాకింది.

"ఈ గోధుమల బస్తాను పిండి పట్టించటానికి మరకి తీసుకుని వెళ్లు."

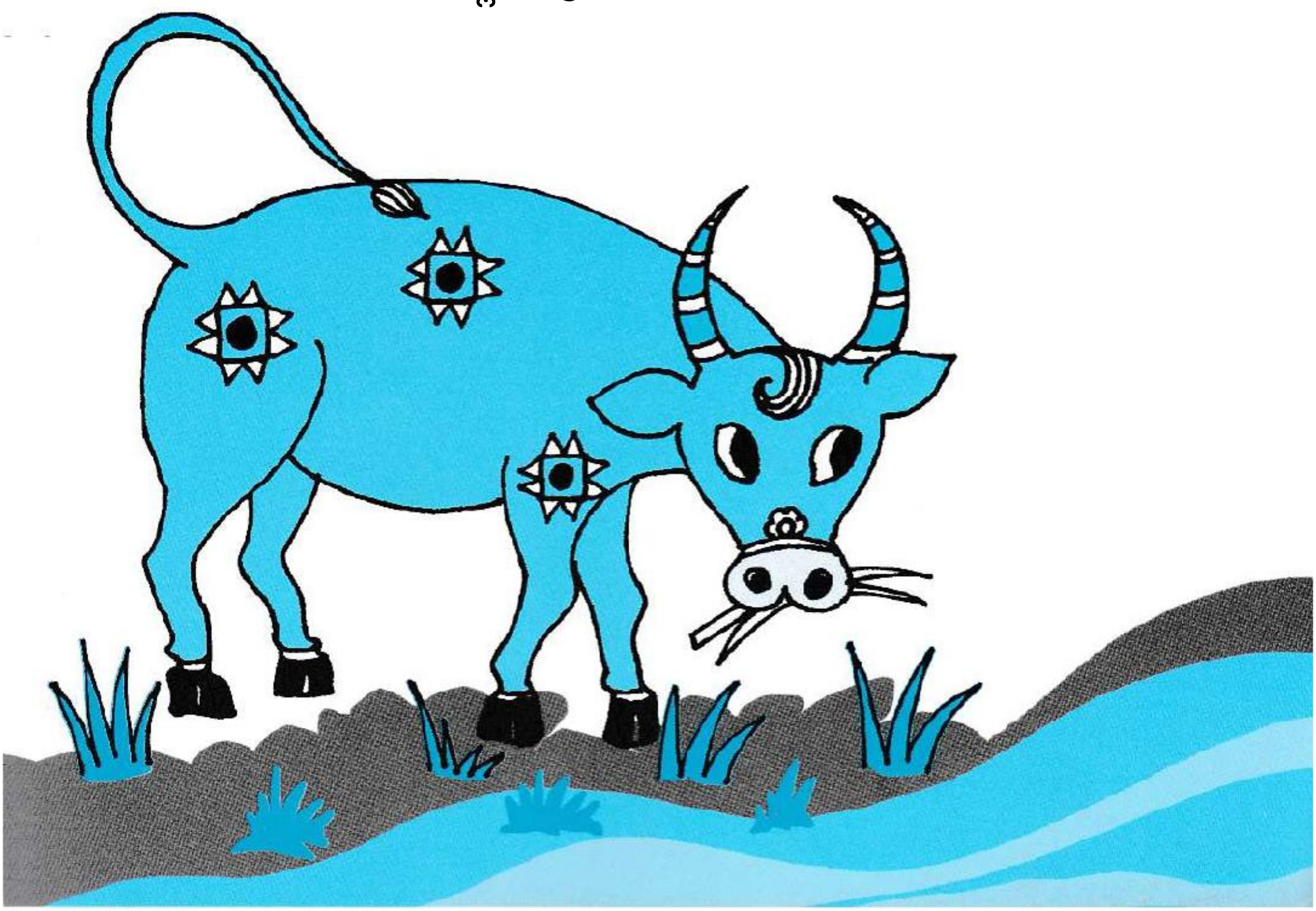
"సరే, అమ్మా!" అని పిల్ల గుర్రం చెప్పింది. సంచిని దాని వీపుపైన వేసుకుని మరకు బయలుదేరింది. దారిలో అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయింది. 'అయ్యో! ఇది ఏమిటి?' అది అనుకుంది.

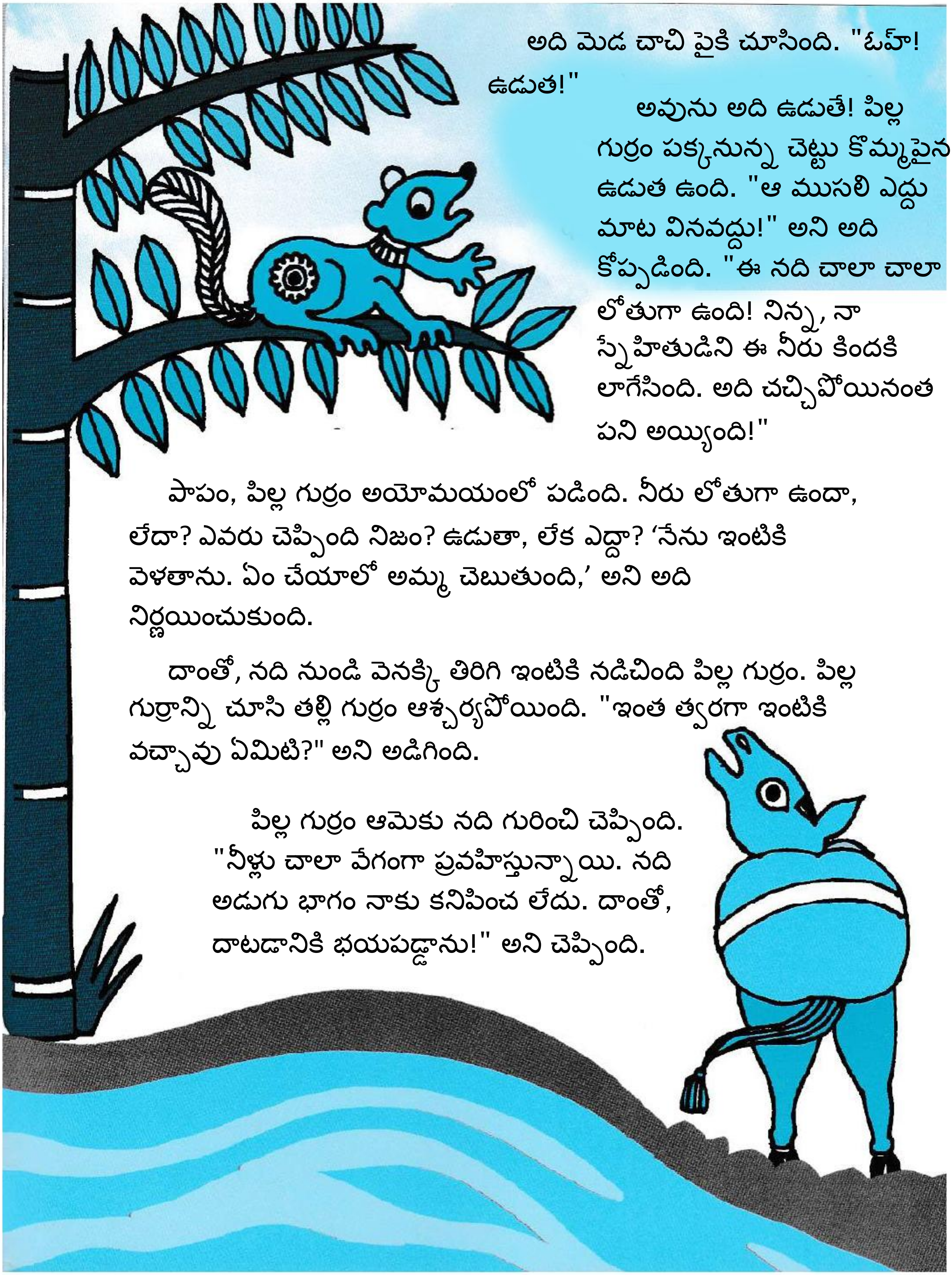
పిండిమరకు వెళ్లే దారిలో ఒక నది ఉంది! ఉరకలెత్తుతున్న నీటిని పిల్ల గుర్రం చూసింది. 'నేను దాటగలనా?' అని అది ఆలోచనలో పడింది.

దగ్గరలోని పొలంలో ఒక ఎద్దు మేస్తోంది. "ఎద్దు గారూ! నదిని నేను దాటగలనా?" పిల్ల గుర్రం అడిగింది.

"ఈ నదిలోని నీళ్లు నా మోకాళ్ల వరకు రావు. నీకు కూడా ఇబ్బంది ఉండదు," అని ఎద్దు అంది. దాంతో ఆ పిల్ల గుర్రం ధైర్యం తెచ్చుకుని నదిలోకి అడుగు పెట్టబోయింది. కానీ అకస్మాత్తుగా, "ఆగు! తొందరపడకు!" అని ఒక గొంతు వినిపించింది.

"ఎవరు అది?" అని పిల్ల గుర్రం అడిగింది.

అది మెడ చాచి పైకి చూసింది. "ఓహ్!
ఉడుత!"

అవును అది ఉడుతే! పిల్ల గుర్రం పక్కనున్న చెట్టు కొమ్మపైన ఉడుత ఉంది. "ఆ ముసలి ఎద్దు మాట వినవద్దు!" అని అది కోప్పడింది. "ఈ నది చాలా చాలా లోతుగా ఉంది! నిన్న, నా స్నేహితుడిని ఈ నీరు కిందకి లాగేసింది. అది చచ్చిపోయినంత పని అయ్యింది!"

పాపం, పిల్ల గుర్రం అయోమయంలో పడింది. నీరు లోతుగా ఉందా, లేదా? ఎవరు చెప్పింది నిజం? ఉడుతా, లేక ఎద్దా? 'నేను ఇంటికి వెళతాను. ఏం చేయాలో అమ్మ చెబుతుంది,' అని అది నిర్ణయించుకుంది.

దాంతో, నది నుండి వెనక్కి తిరిగి ఇంటికి నడిచింది పిల్ల గుర్రం. పిల్ల గుర్రాన్ని చూసి తల్లి గుర్రం ఆశ్చర్యపోయింది. "ఇంత త్వరగా ఇంటికి వచ్చావు ఏమిటి?" అని అడిగింది.

పిల్ల గుర్రం ఆమెకు నది గురించి చెప్పింది. "నీళ్లు చాలా వేగంగా ప్రవహిస్తున్నాయి. నది అడుగు భాగం నాకు కనిపించ లేదు. దాంతో, దాటడానికి భయపడ్డాను!" అని చెప్పింది.

"నిజంగానా? నేను ప్రతిరోజూ పిండిమరకు వెళతాను. ప్రతిసారీ సురక్షితంగా తిరిగి వస్తాను," చెప్పింది తల్లి గుర్రం.

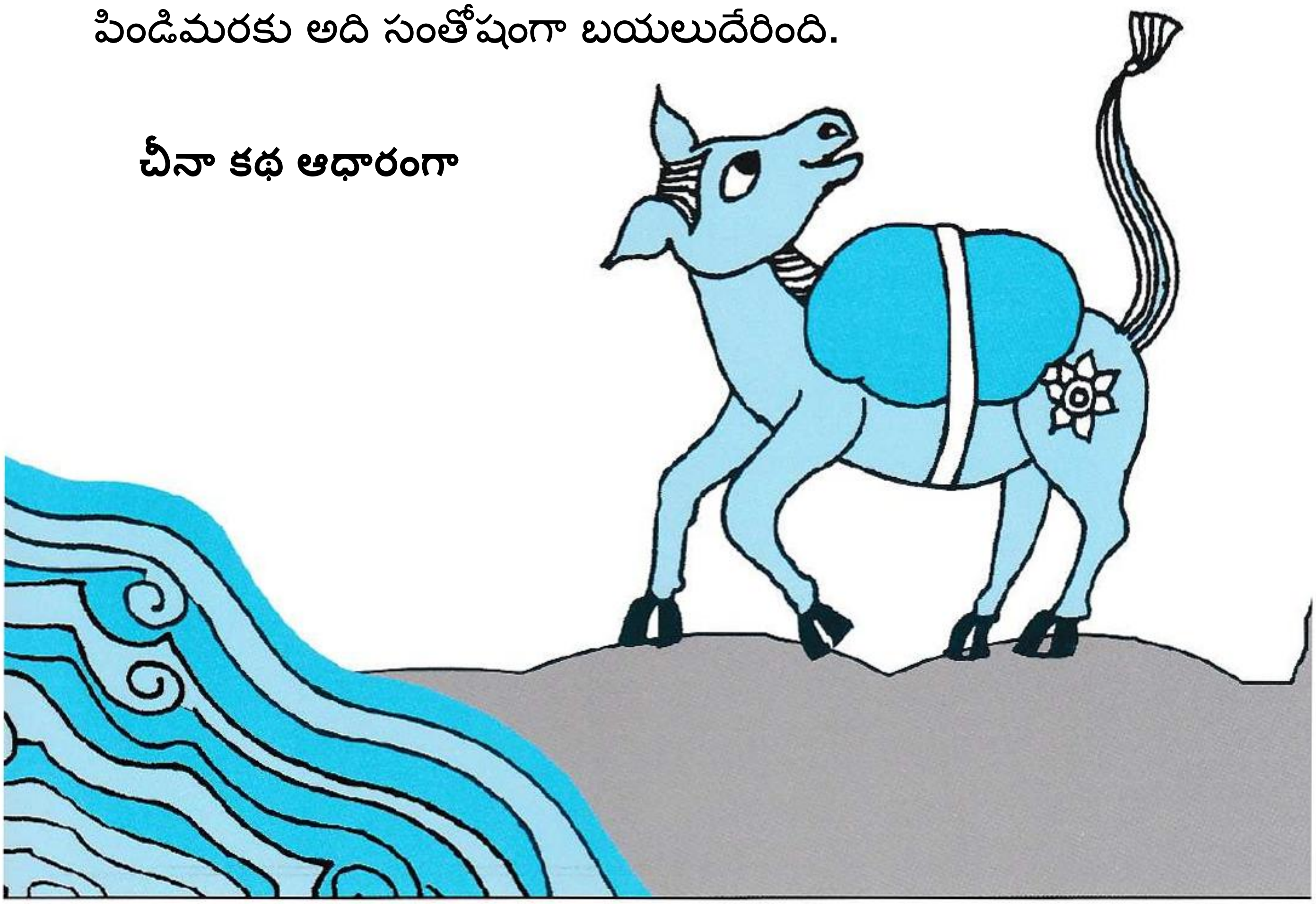
"అవును, అమ్మా. కానీ నేను గందరగోళంలో ఉన్నాను," అని పిల్ల గుర్రం చెప్పింది. "నది అస్సలు లోతుగా లేదని ఎద్దు చెప్పింది. నీళ్లు దాని మోకాళ్ల వరకే వస్తాయంట. కానీ, నది చాలా లోతుగా ఉందని ఉడుత చెప్పింది. నీటి ఉధృతికి దాని స్నేహితుడు దాదాపు కొట్టుకుపోయింది. నేను ఏం చేయాలి, అమ్మా?"

తల్లి గుర్రం నవ్వింది. "ఎద్దు ఎంత ఎత్తుగా ఉందో చెప్పు? ఉడుత ఎంత ఎత్తుగా ఉంది? నువ్వు ఎంత ఎత్తుగా ఉన్నావు? ఇప్పుడు నదిని దాటగలవో, లేదో ఆలోచించి నువ్వే నిర్ణయం తీసుకో,"అని చెప్పింది.

"ఇప్పుడు నాకు అర్ధమైంది! నా వరకు నది అస్సలు లోతుగా లేదు!" అంటూ పిల్ల గుర్రం సంతోషంగా పైకి లేచింది.

పిండిమరకు అది సంతోషంగా బయలుదేరింది.

చీనా కథ ఆధారంగా

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

మా పిల్లి

భాను, వేణులకు ఒక పిల్లి ఉంది. అది అంటే వాళ్లకి ఎంతో ఇష్టం! ఒక రోజు వాళ్ల ప్రియమైన పిల్లి తప్పిపోయింది. భాను, వేణు దానికి ఇష్టమైన ప్రదేశాలు అన్నింటినీ వెతికారు. అది ఎక్కడా లేదు.

మూడు రోజులు గడిచాయి. నాల్గవ రోజు... "మియావ్, మియావ్!" అని వినిపించింది.

"ఆ శబ్దం ఎక్కడి నుండి వస్తోంది?" ఒక నిచ్చెన ఎక్కి చూసింది భాను. "వేణు! మన పిల్లి ఇక్కడ ఉంది!" అని ఆమె పిలిచింది. "అంతే కాదు, ఐదు పిల్లి పిల్లలు! వచ్చి చూడు!"

వేణు నిచ్చెన పైకి ఎక్కాడు. అక్కడ వాళ్ల పిల్లి, దాని పిల్లలు వెచ్చగా పడుకుని ఉన్నాయి.

భాను, వేణు చాలా సంతోషంగా ఉన్నారు! అతిథులకి, బంధువులకి పిల్లి పిల్లలను చూపించారు. అందరూ సంతోషించారు!

పిల్లులు త్వరగా పెరిగాయి. అవి అంతటా తిరుగుతున్నాయి. అవి ఆడుకుంటున్నాయి, పోట్లాడుకుంటున్నాయి. అవి ఒకదాని మీద ఒకటి పడుతున్నాయి. అవి కుండలు, పాత్రల లోపలకి దూరి దొర్లుతున్నాయి.

ఒక రోజు, "ఈ ఇంట్లో చాలా పిల్లి పిల్లలు ఉన్నాయి!" అని భాను తల్లి అరిచింది. ఒక్క పిల్లిని మాత్రమే ఉంచుకుని, మిగతా వాటిని ఇచ్చెయ్యమని భాను, వేణులకు చెప్పింది. ఎంతో బాధపడుతూ, నాలుగు పిల్లి పిల్లలను తమ స్నేహితులకు ఇచ్చేశారు. బూడిద రంగు పిల్లిపిల్లని తమ కోసం ఉంచుకున్నారు.

వాళ్లు ఆ పిల్లిని ఎంతగానో ప్రేమించేవాళ్లు! దానికి తరచు తినిపించి, తాగడానికి మంచినీరు బయట ఉంచేవాళ్లు. వాళ్లు దానితో గంటల తరబడి ఆడుకునేవాళ్లు. దానిని తమతో పాటు పడుకోబెట్టుకునేవాళ్లు.

ఒకసారి బూడిద రంగు పిల్లిని గడ్డివాములతో నిండిన పొలంలో ఆడుకోవడానికి భాను, వేణు తీసుకుని వెళ్లారు. గడ్డి వాములు పెద్దగా ఉన్నాయి. గడ్డి పరకలు గాలికి ఊగుతున్నాయి.

పిల్లిని కింద దించగానే అది ఆడుకోసాగింది. ఈ కొత్త ప్రదేశంలో ఎలాంటి ప్రమాదాలు వేచి ఉన్నాయి? గడ్డివాము మీదకు దూకి పిల్లి కిందకు జారుతోంది.

అది గడ్డి పరకలతో ఆడుకుంటూ ఉంది. ఆడుకుంటున్న పిల్లిని చూసి పిల్లలు నవ్వారు. అది చూడటానికి మరింతమంది పిల్లలు వచ్చారు. తరవాత వాళ్లందరూ ఆడుకోసాగారు.

పిల్లలు అలసిపోలేదు కానీ ఇంటికి వెళ్లే సమయం అయ్యింది. పిల్లిపిల్ల ఎక్కడ ఉంది? పిల్లలు అంతటా వెతికారు, కానీ బూడిద రంగు పిల్లి ఎక్కడా కనిపించలేదు.

భాను, వేణు ఏడుపు ఆపుకోలేకపోయారు. "పాపం పిల్లి," అంటూ ఏడ్చారు. దానికి ఎవరు తినిపిస్తారు, పాలు ఎవరు ఇస్తారు? అది ఎక్కడ పడుకుంటుంది? అది వెచ్చగా ఎలా ఉంటుంది? ఇంటికి వెళ్లి ఈ ప్రశ్నలు అడిగారు. "మీ పిల్లి పిల్ల తిరిగి వస్తుంది!" అంటూ అమ్మ ఓదార్చింది.

సాయంత్రం చదవుకోటానికి పిల్లలు తమ పుస్తకాలను తీసుకున్నారు. కానీ వారి ఆలోచనలు బూడిద రంగు పిల్లి చుట్టూనే ఉన్నాయి.

అకస్మాత్తుగా, ఒక మూలలో, నేలపై ఒక టోపీ కదలసాగింది. "బాబోయ్! ఈ టోపీ నడుస్తోంది!" అని భాను అరిచింది. ఆమె, వేణు అమ్మ వద్దకు పరిగెత్తారు. ముగ్గురూ టోపీని చూడటానికి వెళ్లారు. అప్పుడు అమ్మ నవ్వింది.

"టోపీ వెనక బూడిద రంగులో ఏదో కనిపిస్తోంది!" ఆమె అంది. బూడిద రంగు తోక మెల్లగా ఊగుతోంది. "ఓహ్! అది మన పిల్లి!" భాను అంది. ఆమె పిల్లి దగ్గరకు పరిగెత్తి టోపీని జాగ్రత్తగా ఎత్తింది. ఆమె పిల్లి పిల్లను ఎత్తుకుని హత్తుకుంది.

"ఇంతసేపు ఇక్కడే దాక్కున్నావా?" ఆమె అంది. తరవాత, "నీ కోసం ఎంత వెతికామో తెలుసా!" అని కోప్పడింది. వేణు మెల్లగా భాను నుండి పిల్లి పిల్లను తీసుకున్నాడు. అతను దానిని హత్తుకుని, "నువ్వు దారి తప్పలేదని నాకు సంతోషంగా ఉంది!" అని గుసగుసలాడాడు.

రష్యా కథ ఆధారంగా

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

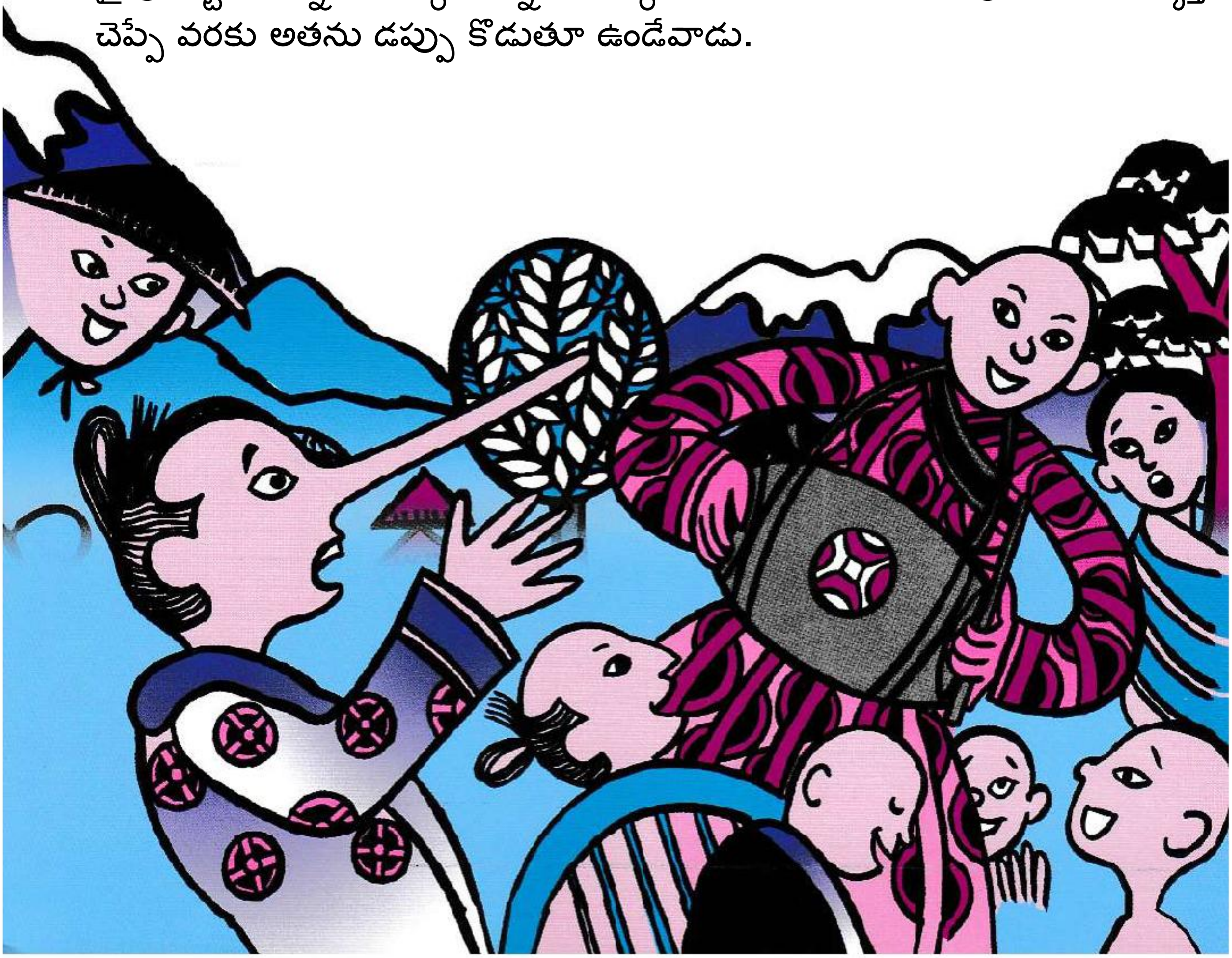
మాయా డప్పు

చాలా కాలం క్రితం జపాన్‌లో జెంకోరా అనే పిల్లవాడు ఉండేవాడు. జెంకోరా వద్ద ఒక మాయా డప్పు ఉండేది.

"పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అంటూ డప్పుని ఒక వైపు కొట్టినప్పుడు అతని ముక్కు పొడవుగా పెరిగేది. "చిన్న ముక్కు, చిన్న ముక్కు!" అంటూ మరొక వైపు కొట్టినప్పుడు అతని ముక్కు చిన్నగా అయ్యేది.

తమ ముక్కులను మార్చుకోవాలని కోరుకుంటూ జెంకోరా వద్దకు చాలా మంది వచ్చేవాళ్లు. అతను సంతోషంగా వాళ్లకి సహాయం చేసేవాడు.

ఎవరైనా పొడవైన ముక్కు అడిగితే, డప్పును ఆ వైపు కొట్టి, "పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అని అనేవాడు. వాళ్లు చిన్న ముక్కు అడిగితే, డప్పును మరొక వైపు కొట్టి, "చిన్న ముక్కు, చిన్న ముక్కు!" అని అనేవాడు. "ఆపు!" అని ఆ వ్యక్తి చెప్పే వరకు అతను డప్పు కొడుతూ ఉండేవాడు.

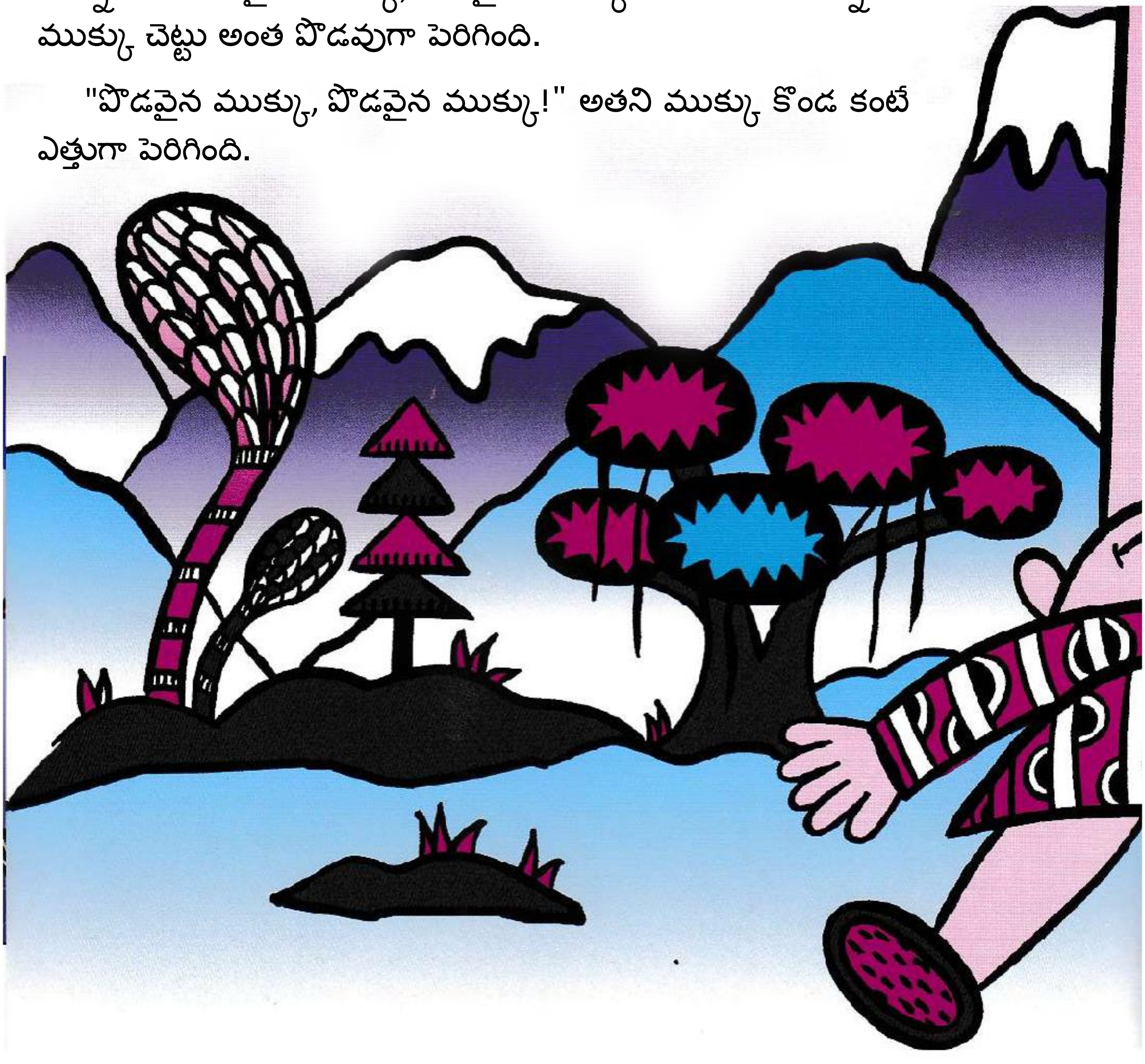

ఒకసారి ఒక వ్యక్తి, "ఆపు!" అని చెప్పడం మరిచిపోయాడు. చిలిపి పిల్లవాడైన జెంకోరా డప్పును కొడుతూనే ఉండేవాడు. అలా ఆ వ్యక్తి ముక్కు మునగకాయ కంటే పొడవుగా పెరిగింది!

'నా ముక్కు ఎంత పెద్దగా పెరుగుతుంది?' ఒక రోజు జెంకోరా అనుకున్నాడు. "పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అంటూ డప్పును కొట్టసాగాడు. కాసేపటికి అతని ముక్కు అతని చేయి అంత పొడవుగా పెరిగింది!

అయినా జెంకోరా ఆగలేదు. అతను నేలపై పడుకుని డప్పును కొడుతూనే ఉన్నాడు. "పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అంటూనే ఉన్నాడు. అతని ముక్కు చెట్టు అంత పొడవుగా పెరిగింది.

"పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అతని ముక్కు కొండ కంటే ఎత్తుగా పెరిగింది.

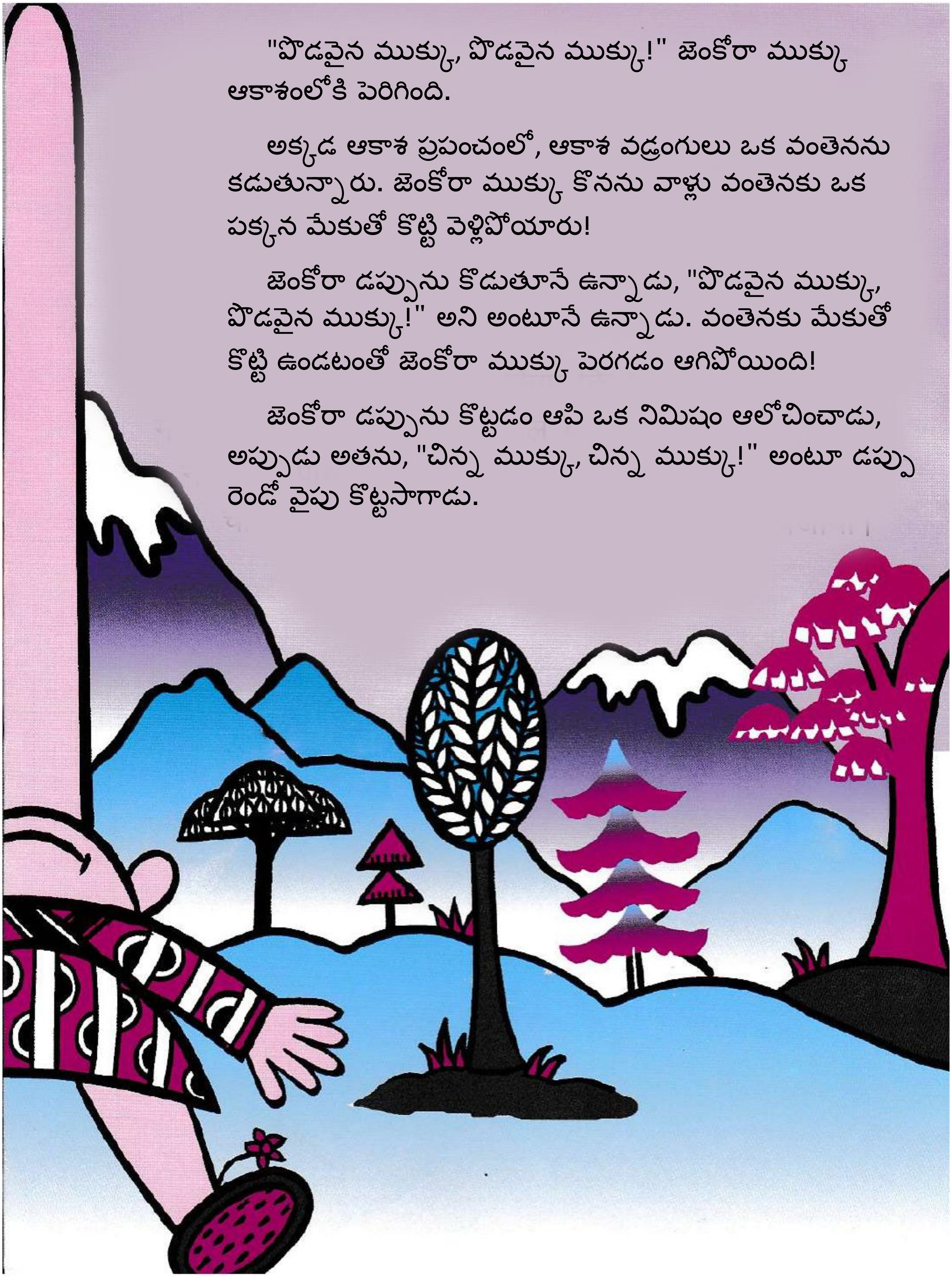

"పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" జెంకోరా ముక్కు ఆకాశంలోకి పెరిగింది.

అక్కడ ఆకాశ ప్రపంచంలో, ఆకాశ వడ్రంగులు ఒక వంతెనను కడుతున్నారు. జెంకోరా ముక్కు కొనను వాళ్లు వంతెనకు ఒక పక్కన మేకుతో కొట్టి వెళ్లిపోయారు!

జెంకోరా డప్పును కొడుతూనే ఉన్నాడు, "పొడవైన ముక్కు, పొడవైన ముక్కు!" అని అంటూనే ఉన్నాడు. వంతెనకు మేకుతో కొట్టి ఉండటంతో జెంకోరా ముక్కు పెరగడం ఆగిపోయింది!

జెంకోరా డప్పును కొట్టడం ఆపి ఒక నిమిషం ఆలోచించాడు, అప్పుడు అతను, "చిన్న ముక్కు, చిన్న ముక్కు!" అంటూ డప్పు రెండో వైపు కొట్టసాగాడు.

ఇప్పుడు అతని ముక్కు చిన్నగా అవ్వసాగింది. కానీ ముక్కు కిందకి రాలేదు! జెంకోరా, అతని డప్పు నెమ్మదిగా ఆకాశంలో పైకి లేవసాగాయి!

జెంకోరా ఆకాశ వంతెన వద్దకు చేరుకున్నాడు. తన ముక్కుకి కొట్టిన మేకును అతను లాగాడు. ఒక క్షణం అతను గాలిలో తేలుతున్నాడు... తరవాత అతను కిందకి పడసాగాడు. కొండలను దాటి, చెట్లను దాటి కిందకి పడుతున్నాడు...

ఆకాశ వంతెన కింద ఒక చేపల చెరువు ఉంది. ఆ చెరువులో జెంకోరా పడ్డాడు. అతను అడుగుకు మునిగిపోయాడు. అక్కడ రంగు రంగుల చేపలు ఉన్నాయి. అవి ఆసక్తిగా ఈదుకుంటూ అతని వద్దకు వచ్చాయి.

జెంకోరా డప్పు అతని చేతుల నుండి పడిపోయింది. అతని శరీరం మారుతోంది! అతని చేతులు చేపల రెక్కలుగా మారాయి! అతని కాళ్లు తోకలాగా కలిసిపోయాయి! అతను ఈత కొట్టసాగాడు.

ఆ చెరువులోని చేపలను ఇప్పటికీ 'జెంకోరా చేప' అని పిలుస్తారు.

జపనీస్ జానపద కథ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

కవి ఎజుమల్తై

ఎజుమల్తై ఊహల ప్రపంచంలో జీవించేవాడు. కిటికీ దగ్గర కూర్చుని గంటల తరబడి బయటకి చూసేవాడు. "ఏం చేస్తున్నావు, ఎజుమల్తై?" అని ప్రజలు అడిగితే అతను ఒక కవితతో సమాధానం ఇచ్చేవాడు:

సీతాకోకచిలుకలు ఎగిరిపోతున్నాయి!

ఎలుక పరిగెత్తుతుంది - కానీ కాదు ఆకతాయి!

ఇతర అబ్బాయిలు అతన్ని ఆటపట్టించేవాళ్లు. అతన్ని చూసినప్పుడు, "ఎజుమల్తై కవి వస్తున్నాడహో!" అని అరిచేవాళ్లు. కానీ అతను పదాలతో ఆడుకోవటం ఎప్పుడూ ఆపలేదు.

ఒక రోజు, ఎజుమలై తన అమ్మమ్మను చూడటానికి బయలుదేరాడు. దారిలో చెట్లు, తోటలు, పక్షులు ఉన్నాయి... ఆహ్! ఎంత అందంగా ఉంది!

అతను ఒక తాటి చెట్టు దాటి నడిచాడు. వెంటనే అతను పాడాడు,

పొడవైన తాటి చెట్టు నిలబడి, నిలబడి, లాలల లా!

అతను ముందుకు నడిచాడు. ఓహ్! అక్కడ ఒక గుడ్లగూబ ఉంది! ఎజుమలై పాడాడు,

పెద్ద కళ్ల గుడ్లగూబ చూస్తూ, చూస్తూ, లాలల లా!

అకస్మాత్తుగా అతను చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. అతను పాడాడు,

పొడవైన తాటి చెట్టు నిలబడి, నిలబడి, లాలల లా! పెద్ద కళ్లున్న గుడ్లగూబ చూస్తూ, చూస్తూ, లాలల లా!

కొంచెం ముందుకు వెళ్లగానే, నేలను తవ్వుతున్న ఒక అడవి జంతువును అతను చూశాడు. అది ఒక నక్క!

తెలివైన నక్క తవ్వుతోంది, తవ్వుతోంది, లాలల లా, లాలల లా!

ఎంత బాగుంది! ఎజుమలై చరణాలు అలా వచ్చేస్తున్నాయి.

పొడవైన తాటి చెట్టు నిలబడి, నిలబడి, లాలల లా!

పెద్ద కళ్లున్న గుడ్లగూబ చూస్తోంది, చూస్తోంది, లాలల లా!

తెలివైన నక్క తవ్వుతోంది, తవ్వుతోంది, లాలల లా, లాలల లా!

అతను నడుస్తూ పాడుతున్నాడు. చివరికి, అతను తన అమ్మమ్మ ఊరికి చేరుకున్నాడు

రాత్రి అయిపోయింది. ఊరు నిశ్శబ్దంగా ఉంది. అయ్యో! అమ్మమ్మ ఇల్లు తాళం వేసి ఉంది! ఎజుమలై ఆందోళన చెందసాగాడు. కానీ చేసేది ఏముంది? ఆ రాత్రికి ఉండటానికి స్థలం కోసం చుట్టూ చూశాడు.

దగ్గరలో పెద్ద వరండా ఉన్న ఇల్లు ఉంది. తలుపుకి దగ్గరగా ఎజుమలై పడుకున్నాడు. అతను కళ్లు మూసుకున్నాడు...

...ఉలిక్కిపడి లేచాడు! ఆ శబ్దం ఏమిటి?!

కిటికీ ఊచల గుండా లోపలికి చూశాడు, రెండు పొడవైన కాళ్లు కనిపించాయి! నిద్ర మత్తులో అవి తాటి చెట్లు అని అనుకున్నాడు! దాంతో అతను పాడసాగాడు,

పొడవైన తాటి చెట్లు నిలబడి, నిలబడి, లాలల లా!

ఆ పాటను దొంగ విన్నాడు. కళ్లు పొడుచుకుని ఎంత చూసినా పాడుతున్న వ్యక్తి దొంగకి కనపడలేదు.

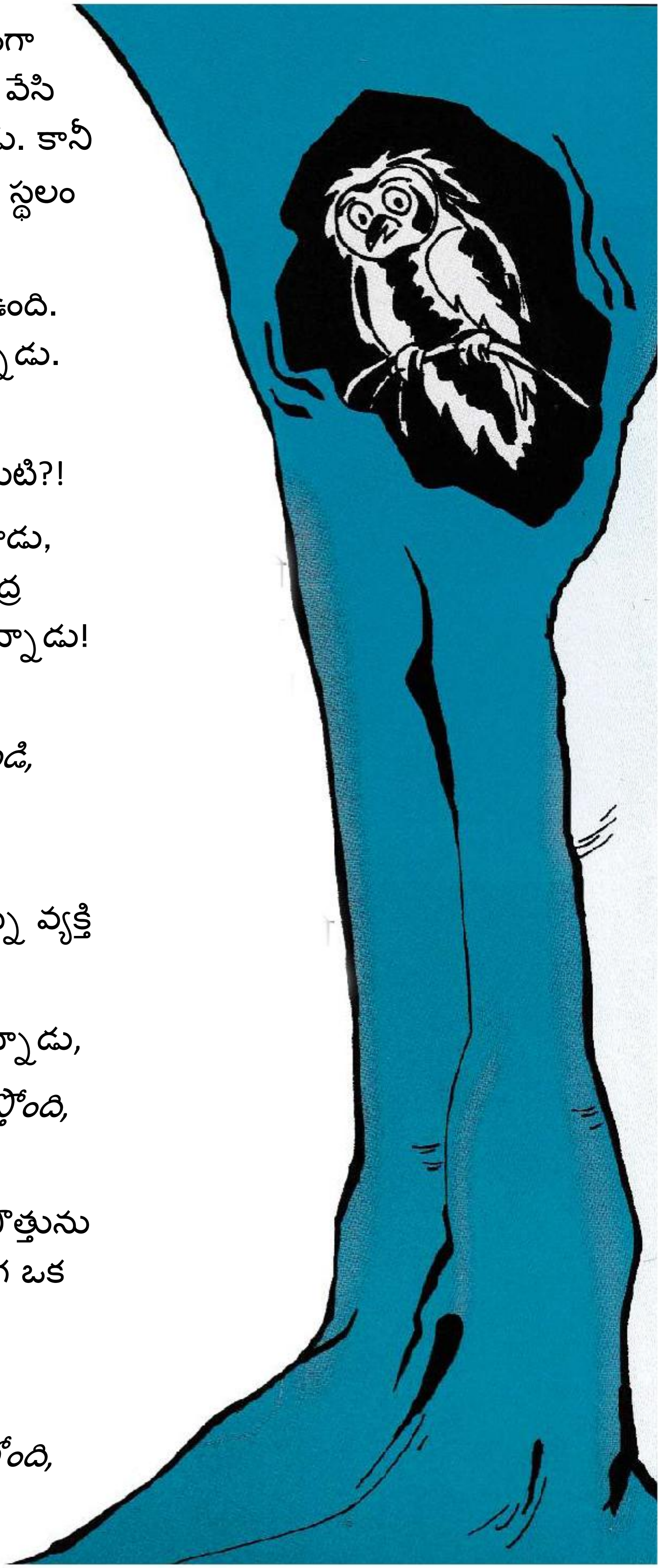
ఎజుమలై చూస్తున్నాడు, పాడుతున్నాడు,

పెద్ద కళ్ల గుడ్లగూబ చూస్తోంది, చూస్తోంది, లాలల లా!

'ఎవరో వస్తున్నారు! దొంగలించిన సొత్తును దాచడం మంచిది!' అని అనుకుని దొంగ ఒక గొయ్యి తవ్వసాగాడు.

ఎజుమలై పాడుతున్నాడు,

తెలివైన నక్క తవ్వుతోంది, తవ్వుతోంది, లాలల లా, లాలల లా!

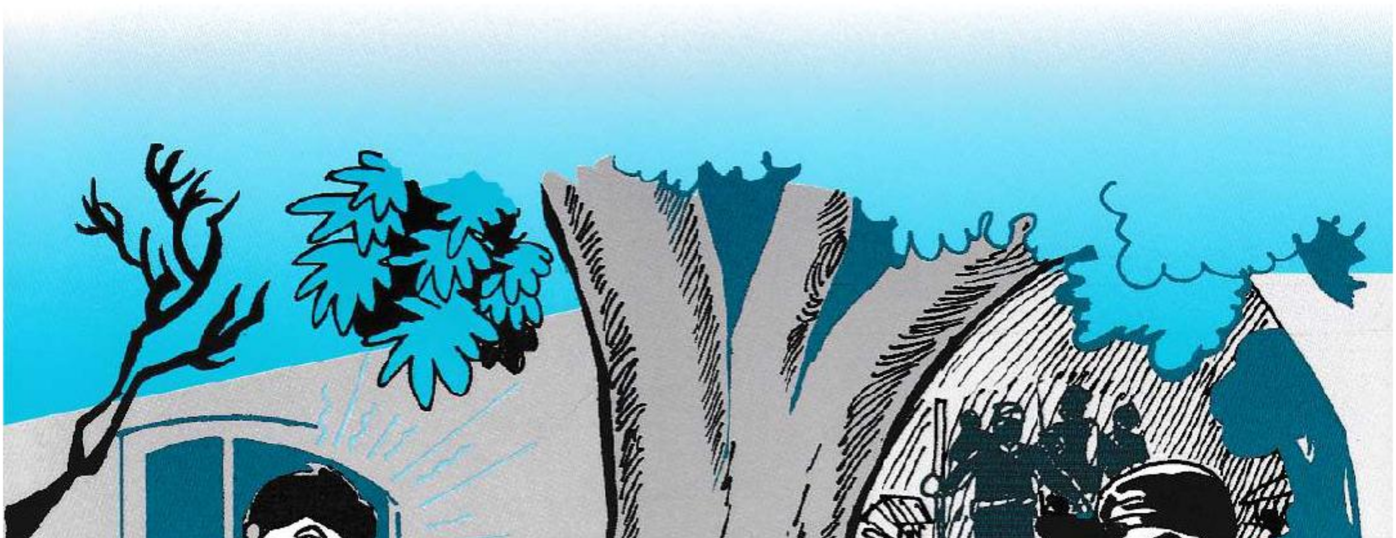

దొంగ గడ్డకట్టుకుపోయాడు! అతను చుట్టూ కలయచూశాడు. తన పనిముట్లు, దొంగలించిన సొమ్ము వదిలి పారిపోయాడు!

వెంటనే, "దొంగ! దొంగ!" అని ఎజుమలై అరిచాడు. చుట్టుపక్కల వాళ్లు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. పనిముట్లు, దోపిడీ సొమ్ముని చూశారు. ఏమి జరిగిందో వారికి అర్థమైంది. "నువ్వు దొంగ నుంచి కాపాడావు! భలే!" అంటూ ఎజుమలైని మెచ్చుకున్నారు.

అప్పటి నుండి, ఎజుమలై కవితలు వినాలని అందరూ కోరుకోసాగారు.

తమిళ కథ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy